

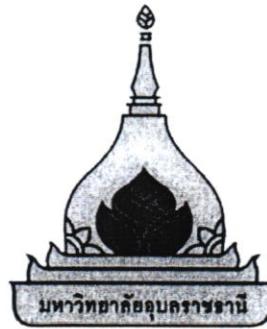
รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของ
ผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์

พฤษจิกายน 2556

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของ ผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

Utilization of the financial statement for business administration of
small entrepreneur in Amphur Mueng, Ubon Ratchathani

ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์

โครงการนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากกองทุนวิจัยมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ประจำปีงบประมาณ 2555

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย ม.อ.บ. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้กรุณามาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์
เป็นอย่างดีมาโดยตลอด

ขอขอบคุณสำนักงานส่งเสริมบริหารงานวิจัยฯ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่สนับสนุนทุนการทำ
วิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักศึกษาที่ช่วยในการเก็บข้อมูลงานวิจัย เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และทุกท่านที่
ช่วยเหลือในงานวิจัยเพื่อให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์
พฤษจิกายน 2556

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงิน และปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในบริหารธุรกิจ โดยเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี และเลือกตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวน 100 ราย และสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ประกอบการ 10 ราย โดยใช้แบบสอบถามทั้งแบบมีและไม่มีโครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนมากเห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินนอกเหนือจากการทำตามกฎหมายเท่านั้น และส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนและความสามารถทำงานประจำในแต่ละวันให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ และมีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมาก แต่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจในระดับปานกลางเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจกรรมของตนมีปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับ (1) ข้อมูลทางการเงินผิดพลาด เพราะขาดการวางแผนระบบบัญชีที่ถูกต้องและเหมาะสม ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล และขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย (2) ความล่าช้าของการแสดงข้อมูลในงบการเงิน เพราะจำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีซึ่งไม่เพียงพอกับปริมาณงาน และ (3) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน อีกทั้ง บุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอ ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถนำข้อมูลจากงบการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

คำสำคัญ : ผู้ประกอบการ งบการเงิน

Abstract

The objectives of this research were to study the utilization of Financial Statements and problems or limitations on the use of them for SMEs' entrepreneurs in business management. Data collected from 100 entrepreneurs in Amphoe Muang, Ubon Ratchathani province and also selected 10 of them to deep interview process with using both constructed and unconstructed questionnaires. The research found that most entrepreneurs realized advantages of utilizing the Financial Statements apart from law complimentary. Most of the entrepreneurs utilized them for planning and controlling day-to-day operation in order to achieve goal objectives in business management and utilized them at high level. However, the entrepreneurs utilized them for directing and making decision at moderate level. Moreover, most of the entrepreneurs agreed that their businesses had problems or limitations on the use of the Financial Statements in terms of (1) error of financial information because lacking of correct and appropriate accounting system, high technology for gathering and analyzing data and also personal who can carry out the high technology; (2) delay of Financial Statements' presentation cause of insufficient of accounting staffs, and (3) lack of knowledge and understanding in Financial Statements for most of the entrepreneurs and the accounting staffs. Therefore, the entrepreneurs would not be able to utilize information from the Financial Statements fully.

Keywords : Entrepreneur, Financial Statement

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	i
บทคัดย่อภาษาไทย	ii
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ii
สารบัญ	iii
สารบัญตาราง	v
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 สมมติฐานงานวิจัย	2
1.5 องค์ประกอบของรายงาน	3
บทที่ 2 บทบาทและความสำคัญของงบการเงินต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs	4
2.1 บทนำ	4
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับงบการเงิน	4
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร	5
2.4 การใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานธุรกิจขนาดย่อม	7
2.5 บทสรุป	9
บทที่ 3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล	10
3.1 บทนำ	10
3.2 วิธีดำเนินการวิจัย	10
3.3 บทสรุป	13

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	14
4.1 บทนำ	14
4.2 สภาพโดยทั่วไปของผู้ประกอบการ	14
4.3 การใช้ประโยชน์จากการเงินในการประกอบธุรกิจ	17
4.4 ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ	25
4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)	29
4.6 บทสรุป	34
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	35
5.1 บทนำ	35
5.2 บทสรุปและอภิปรายผล	35
5.3 ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ	44
บรรณานุกรม	46
ภาคผนวกที่ 1 บทความสำหรับการเผยแพร่	47
ภาคผนวกที่ 2 แบบสอบถามงานวิจัย	48
กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลจากโครงการไปใช้ประโยชน์	49
ประวัตินักวิจัย	50

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 เพศของผู้ประกอบการ	14
ตารางที่ 4.2 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ	14
ตารางที่ 4.3 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ	15
ตารางที่ 4.4 ประเภทของงบการเงินที่ท่านได้ใช้ประโยชน์ในการประกอบกิจการเป็นประจำ ^{ทุกรอบระยะเวลาปัจจุบัน}	15
ตารางที่ 4.5 ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ	16
ตารางที่ 4.6 ประเภทของการประกอบธุรกิจ	16
ตารางที่ 4.7 ขนาดของธุรกิจ	17
ตารางที่ 4.8 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผน	19
ตารางที่ 4.9 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุม	21
ตารางที่ 4.10 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจ	24
ตารางที่ 4.11 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงิน	27
ตารางที่ 4.12 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ	29
ตารางที่ 4.13 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ	30
ตารางที่ 4.14 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ	30
ตารางที่ 4.15 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการประกอบธุรกิจ	30
ตารางที่ 4.16 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามขนาดของธุรกิจ	31

	หน้า
ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ แตกต่างกันกับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม โดยวิธี LSD	32
ตารางที่ 4.18 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิ ของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) แตกต่างกันกับระดับการใช้ประโยชน์ จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม โดยวิธี LSD	33
ตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างจำนวนพนักงานและลูกจ้าง แตกต่างกันกับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม โดยวิธี LSD	33

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

ในยุคปัจจุบัน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ โดยมีจำนวนถึงร้อยละ 99 ของธุรกิจทั้งหมด SMEs จึงมีบทบาทสำคัญในการเป็นฐานรากการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นกลไกหลักในการพัฒนาและเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจน ข้อมูลที่ยืนยันถึงบทบาททางเศรษฐกิจไทยที่สำคัญดังกล่าว ได้แก่ การก่อให้เกิดการจ้างงานคิดเป็นสัดส่วนกว่าร้อยละ 77 ของการจ้างงานรวมในประเทศ เป็นต้น

ภาครัฐและเอกชนหลายแห่งได้มีการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ SMEs เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการให้พัฒนาศักยภาพ ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างเต็มกำลัง ตัวอย่างการส่งเสริมจากหน่วยงานของภาครัฐ คือ สำนักงานพัฒนิชย์จังหวัดอุบลราชธานี และหน่วยงานกระทรวงพาณิชย์ในภูมิภาคในฐานะหน่วยงานผู้ดำเนินการดูแล ขับเคลื่อนเศรษฐกิจการค้าของจังหวัด ได้ร่วมมือกับภาคเอกชนในจังหวัดในการกำหนดยุทธศาสตร์การค้าของจังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2555 - 2559 ซึ่งเน้นด้านการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าของจังหวัดและของไทยให้ขยายตัวอย่างยั่งยืน และน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับใช้ โดยมีกลยุทธ์ที่ต้องการ “มุ่งยกระดับการค้า เชื่อมโยงสู่วงกลมเศรษฐกิจ” นำมาสู่การกำหนดเป็นพันธกิจหลายประการ โดยหนึ่งในพันธกิจนั้นคือ เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการ OTOP เครื่องข่ายวิสาหกิจชุมชน และ ผู้ประกอบการขนาดย่อม เพื่อเสริมสร้างให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของจังหวัดให้เกิดความเข้มแข็งและสามารถเข้าถึงแหล่งทุน มีความรู้ความเข้าใจภูมิเบื้องทางการค้าทั้งภายในและระหว่างประเทศ

ตัวอย่างการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น ธนาคารกสิกรไทย ได้สนับสนุนให้ธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs เติบโตอย่างยั่งยืน (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2552) โดยธนาคารฯ ได้ร่วมมือกับสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ สถาบันภาษา เพื่อนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความรู้ใหม่ ๆ ให้กับผู้ประกอบการ อาทิ ความรู้และการเป็นที่ปรึกษา เนื่องจากธนาคารอยู่ในฐานะผู้ช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ประกอบการ ซึ่งผลจากการสำรวจความต้องการของผู้ประกอบการ แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ข่าวสารใหม่ ๆ ที่ทันต่อเหตุการณ์ และการมีที่ปรึกษาทางธุรกิจจะมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการสามารถทำธุรกิจได้อย่างยั่งยืนในยุคปัจจุบัน

ในจังหวัดอุบลราชธานีมีการดำเนินธุรกิจ SMEs เพิ่มขึ้นจำนวนมาก โดย SMEs เหล่านี้มีสถานะเป็นนิติบุคคลและต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ ที่กำหนดไว้ รวมไปถึงการจัดทำงบการเงิน ซึ่งเป็นรายงานทางบัญชีที่แสดงฐานะการเงิน ผลการดำเนินงานของกิจการ การเปลี่ยนแปลงของเงินสดและส่วนของผู้ถือหุ้นในรอบปีบัญชีที่ผ่านมาด้วย ทั้งนี้งบการเงินที่กิจการจัดทำขึ้น นอกจากเพื่อประโยชน์ในการเสนอรายงานทางการเงินต่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการ หรือผู้บริหารของกิจการ แล้ว ยังสามารถใช้ข้อมูลในงบการเงิน เพื่อวิเคราะห์และวางแผนการดำเนินงาน รวมทั้งปรับปรุงผลการดำเนินงานของกิจการของตนให้ดีขึ้น อีกทั้งหากผู้ประกอบการต้องการจะหาแหล่งเงินกู้จากธนาคารหรือสถาบันการเงินเพื่อใช้หมุนเวียนในกิจการ

แล้วด้วย ธนาคารหรือสถาบันการเงินเหล่านั้นก็จะใช้งบการเงินในการวิเคราะห์ความเสี่ยง และความสามารถในการชำระคืนเงินต้นและดอกเบี้ยก่อนการตัดสินใจปล่อยสินเชื่อเข่นเดียวกัน

แต่ในทางปฏิบัติแล้ว เราไม่อาจทราบได้ว่าผู้ประกอบ SMEs โดยส่วนใหญ่แล้วให้ความสำคัญกับงบการเงินต่อการตัดสินใจในเชิงธุรกิจมากน้อยเพียงใด หรือผู้ประกอบการสามารถอ่านรายงานทางการเงินได้เข้าใจมากน้อยเพียงใด สาเหตุหนึ่งอาจมาจากการขาดความรู้เกี่ยวกับงบการเงิน หรือการมองไม่เห็นประโยชน์ของการใช้งบการเงินในการทำธุรกิจ รวมถึงการขาดการวางแผนเกี่ยวกับธุรกิจของตนในอนาคตด้วยก็เป็นไปได้

การวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจและปัญหา หรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจ เพื่อนำไปสู่การวางแผนการจัดการส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบในอนาคต อันจะเป็นประโยชน์แก่ ผู้ประกอบการในการนำข้อมูลจากการเงินไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ ธุรกิจอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจ
2. เพื่อศึกษาปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจ

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ทราบถึงการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจ
2. ทราบถึงปัญหาและข้อจำกัดผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมไม่ใช้งบการเงินเพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เพื่อใช้ในการวางแผนการจัดการส่งเสริมความรู้แก่ผู้ประกอบการ
3. เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยที่สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปสอนในวิชาหลักการบัญชีและการบัญชีการเงิน

1.4 สมมติฐานงานวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ตั้งสมมติฐานไว้ทั้งหมด 5 ประเด็นดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อ 1 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อ 2 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อ 3 ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อ 4 ประเภทของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อ 5 ขนาดของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

1.5 องค์ประกอบของรายงาน

รายงานฉบับนี้ประกอบด้วยเนื้อหาสำคัญ 5 บท ได้แก่

บทที่ 1 กล่าวถึงความสำคัญและความเป็นมาของการทำโครงการวิจัย วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ 2 กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและความสำคัญของการเงินต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs

บทที่ 3 กล่าวถึงวิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูล และ

บทที่ 5 จะเป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัย

บทที่ 2

บทบาทและความสำคัญของงบการเงิน ต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs

2.1 บทนำ

ในบทนี้ จะกล่าวถึงแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและความสำคัญของงบการเงินต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งประกอบด้วยแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับงบการเงิน สารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร และการใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานธุรกิจขนาดย่อม รวมถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับงบการเงิน

งบการเงิน (Financial Statement) หมายถึง รายงานข้อมูลทางการเงินที่ได้จัดทำขึ้นจากข้อมูลทางการเงินที่กิจการได้จดบันทึกไว้ในรอบระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงผล การดำเนินการ ฐานะการเงินหรือการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินของกิจการในรอบระยะเวลาหนึ่ง

งบการเงินมีบทบาทสำคัญอย่างมากสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจ และยังมีบทบาทสำคัญมากอีกด้วยเมื่อ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ (2543) ได้ขอติดต่อคณะกรรมการรัฐมนตรีประกาศใช้พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 โดยมีเนื้อหาสำคัญที่ต้องการทำให้คุณภาพของการจัดทำบัญชีของภาคธุรกิจมีมาตรฐานยิ่งขึ้น มีการเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอ ซึ่งจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจการค้าของประเทศไทยรวมและเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้สารสนเทศจากงบการเงิน นอกจากนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย (2552) ได้อธิบายว่ากลยุทธ์การบริหารบัญชีเพื่อธุรกิจก้าวไกล ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจ ถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่ผู้ประกอบการ SMEs ในไทยไม่ควรมองข้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งหากผู้ประกอบการสามารถบริหารระบบบัญชีภายในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำสารสนเทศทางบัญชีมาประยุกต์ใช้ประกอบการวางแผน การตัดสินใจ การควบคุม การประเมินผล และการปรับปรุงแก้ไขงาน จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผน ดำเนินการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อันจะช่วยให้ธุรกิจสามารถก้าวไกลในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจได้อย่างแน่นอน

กällyarnorn ปานมะเริง เบอร์ค (2546, 16) ได้กล่าวถึงงบการเงินซึ่งผู้ใช้งบการเงินสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกิจการ ได้แก่ งบดุล งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ และงบกระแสเงินสด ซึ่งงบการเงินเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สารสนเทศเกี่ยวกับฐานะการเงิน ผลการดำเนินงาน กระแสเงินสด และการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินของกิจการซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ บุญเสริม วิมุกต์นันทน์และคณะ (2554, 25-27) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานในการจัดทำและนำเสนองบการเงิน โดยอ้างอิงจากแม่บทการบัญชีว่า การจัดทำงบดังกล่าวได้จัดทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์โดยทั่วไป และมีการจัดทำและนำเสนออย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งเพื่อสนับสนุนความต้องการสารสนเทศของผู้ใช้งบการเงินซึ่งต้องใช้งบการเงินเป็นแหล่งสารสนเทศทางการเงินที่สำคัญ และผู้ใช้งบการเงินประกอบด้วย ผู้ลงทุน ลูกจ้าง ผู้ให้กู้ ผู้ขายสินค้าและเจ้าหนี้ อุปค้า รัฐบาลและหน่วยงานราชการ และสาธารณะ ซึ่งการจัดทำงบการเงินนั้นมีวัตถุประสงค์ที่จะให้สารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงิน ดังนี้

1. ให้สารสนเทศเกี่ยวกับฐานะการเงิน ผลการดำเนินงาน และการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินทุกกลุ่มเพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เช่น การตัดสินใจขายหรือดึงเงินทุนในกิจการ หรือการอนุมัติสินเชื่อ เป็นต้น ใน การตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ ผู้ใช้งบการเงินต้องประเมินความสามารถของกิจการที่จะก่อให้เกิดเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด รวมถึงจังหวะเวลาและความแน่นอนของการก่อให้เกิดเงินสดนั้น ความสามารถในการก่อให้เกิดเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดดังกล่าวซึ่งให้เห็นถึงความสามารถของกิจการในการจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างและผู้ขายสินค้า การจ่ายดอกเบี้ย การจ่ายเงินกู้ และการแบ่งปันทุนให้กับเจ้าของในรูปของ การจ่ายเงินปันผล

2. แสดงผลการบริหารงานของฝ่ายบริหาร ทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประเมินผลการบริหารงานหรือความรับผิดชอบของฝ่ายบริหารเพื่อใช้ในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการสารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นของการเงินมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการบริหารธุรกิจ ดังที่ สมนึก เอ้อจิระพงษ์พันธ์ (2546, 12-14, 45-46) ได้อธิบายถึง สารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารที่จะทำให้การบริหารธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์ ไว้ดังนี้

ผู้บริหารกับความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการจัดการนั้น ผู้บริหารที่มีความสามารถจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่งานที่บริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุประสิทธิผล ตามนโยบายของกิจการ งานของผู้บริหารที่มีความจำเป็นและเครื่องมือที่ถูกใช้ในการวัดความสามารถเชิงการบริหารของผู้บริหาร สามารถจำแนกได้เป็นหน้าที่งาน ดังนี้

1. การวางแผน (Planning)
2. การสั่งการ (Directing)
3. การควบคุม (Controlling)
4. การตัดสินใจ (Decision Making)

ดังนั้น การที่ผู้บริหารจะสามารถทำหน้าที่ทางการบริหารดังข้างต้นได้อย่างสมบูรณ์ ผู้บริหารจำต้องมีสารสนเทศที่มีคุณภาพ และเป็นประโยชน์ต่อการทำหน้าที่ทางการบริหารได้อย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้จึงได้กล่าวไว้ว่าสารสนเทศ (Information) จึงเปรียบเสมือนเป็นเชื้อเพลิงที่จะขับเคลื่อนการบริหารให้ดำเนินต่อไปได้ ผู้บริหารคนใดไม่มีสารสนเทศเพื่อการบริหารก็จะขาดพลังที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆได้

สารสนเทศทางการบัญชี (Accounting Information) นับเป็นข้อมูลประเภทหนึ่งที่มีสำคัญ และจำเป็นต่อผู้บริหารในระดับต่างๆ ทั้งนี้ เพราะสารสนเทศทางการบัญชีเป็นสารสนเทศที่เกี่ยวกับ การใช้ทรัพยากรของกิจการที่สามารถกำหนดมูลค่าเป็นตัวเงินได้ เมื่อมองถึงหน้าที่ทางการบริหารจะพบว่าหน้าที่ทางการบริหารมีการใช้สารสนเทศทางการบัญชีด้วยกันทั้งสิ้น ดังแนวทางดังต่อไปนี้

1. เพื่อการวางแผน การวางแผนเป็นการกำหนดแนวทางในการดำเนินกิจกรรมและการใช้ทรัพยากรของกิจกรรมในอนาคต โดยในส่วนของการวางแผนการใช้ทรัพยากร เรียกว่า “งบประมาณ” ซึ่งโดยปกติแล้วสารสนเทศส่วนใหญ่ที่ใช้ในการจัดทำงบประมาณจะเป็นสารสนเทศทางการบัญชีที่เคยเกิดขึ้นแล้วในอดีตทั้งสิ้น ดังนั้น ถ้าสารสนเทศที่กิจการจัดเก็บไม่ถูกต้อง หรือมีความบิดเบือน การจัดทำงบประมาณเพื่อการวางแผนในอนาคตก็จะเกิดความคลาดเคลื่อนได้เช่นกัน

2. เพื่อสั่งการ ผู้บริหารส่วนใหญ่มีความจำเป็นต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อใช้ในการดำเนินงานในแต่ละวัน เช่น ผู้จัดการบริษัทต้องการได้รับสารสนเทศเกี่ยวกับการขายสินค้าในแต่ละวัน หรือต้องการทราบปริมาณสินค้าคงเหลือในแต่ละสัปดาห์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อช่วยให้มีสารสนเทศพื้นฐานในการสั่งการแก่ผู้บริหารหน่วยงานต่างๆ ที่จะต้องรับผิดชอบนำไปดำเนินงานในแนวทางที่เหมาะสมแล้ว แผนกบัญชีจึงต้องมีความพร้อมและความสามารถที่จะนำเสนอสารสนเทศแก่ผู้บริหารในระดับต่างๆ ได้รวดเร็วถูกต้องและทันต่อความต้องการของผู้บริหาร

3. เพื่อการควบคุม เมื่อผู้บริหารได้ทำการวางแผนการดำเนินงาน โดยจัดทำงบประมาณแล้วสิ่งที่มีความจำเป็นตามมา ก็คือการควบคุม ทั้งนี้ เพราะถ้ากิจกรรมมีการวางแผนแต่ขาดการควบคุมให้เป็นไปตามแผนงานที่กำหนด การวางแผนก็ไร้ประโยชน์ และไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน นักบัญชีเป็นผู้หนึ่งที่ต้องทำหน้าที่ในการจัดเก็บ และรวบรวมสารสนเทศในการใช้ทรัพยากรต่างๆ ของกิจการที่เกิดขึ้นจริงเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับตัวเลขในแผนงาน หรืองบประมาณที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า โดยแสดงในลักษณะของรายงานผลการดำเนินงาน ซึ่งจะเป็นเครื่องมือในการพิจารณาว่า ผู้บริหารหรือหน่วยงานใดมีการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพหรือไม่ รวมถึงการกำหนดแนวทางการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

4. เพื่อการตัดสินใจ สารสนเทศทางการบัญชีนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ทางเลือกเพื่อการตัดสินใจในการแก้ปัญหาต่างๆ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวของผู้บริหาร ทั้งนี้ เพราะในการตัดสินใจของผู้บริหารจำเป็นต้องคำนึงถึงต้นทุน (Cost) และผลตอบแทน (Benefits) ที่กิจการจะได้รับจากการตัดสินใจนั้นๆ ซึ่งสารสนเทศที่เกี่ยวกับต้นทุนและผลตอบแทนล้วนแต่เป็นสารสนเทศทางการบัญชีทั้งสิ้น

นอกจากนี้ กชกร เฉลิมกาญจน (2544, 5-7) ได้อธิบายถึงกระบวนการจัดการและการบัญชีไว้ดังนี้ กระบวนการในการบริหารนับว่าเป็นการดำเนินงานที่มีวัภจกรของการวางแผนการดำเนินงาน การควบคุมและการตัดสินใจ การตัดสินใจนั้นจะเป็นเรื่องของการเลือกแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดจากหลายๆ ทางเลือก เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ การตัดสินใจนั้นมีดังแต่การตัดสินใจในเรื่องปกติ เช่น การกำหนดการผลิตในแต่ละวัน ไปจนถึงการตัดสินใจที่ไม่ปกติ คือไม่ใช่การตัดสินใจในเรื่องการดำเนินงานทั่วไป เช่นการออกผลิตภัณฑ์ใหม่ การรับคำสั่งซื้อพิเศษจากลูกค้า เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของภัทรานาคน้อย (2551) ซึ่งได้ศึกษาการใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกลุ่มอุตสาหกรรม จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการใช้งบการเงินเพื่อการวางแผน การควบคุม การสั่งการและการตัดสินใจในแต่ด้านและรายข้อ ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. การใช้งบการเงินเพื่อการวางแผน ผู้ประกอบการนิยมใช้งบการเงินเพื่อการวางแผน ด้านการตลาดเรื่องการวางแผนการกำหนดราคา ด้านการผลิตเรื่องการวางแผนการผลิต การวางแผนต้นทุน การผลิต และการวางแผนการจัดหาตั้งแต่ต้น ด้านการบุคคลเรื่องการวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรง ด้านคลังสินค้าเรื่องการวางแผนสินค้าสำรอง รูปคงเหลือปลายงวด และด้านการดำเนินงานซึ่งผู้ประกอบการทุกคนใช้ในเรื่องการวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน การวางแผนกำไร และการวางแผนภาษีอากร โดยมีระดับการใช้งบการเงินเพื่อการวางแผนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย

2. การใช้งบการเงินเพื่อการควบคุม ผู้ประกอบการนิยมใช้งบการเงินเพื่อการควบคุม ด้านการผลิตเรื่องการควบคุมต้นทุนการผลิต การติดตามวิธีการทำงาน เพื่อช่วยให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจ

เป็นพิเศษ และการควบคุมการจัดหารัฐดิบ ด้านการบุคคลเรื่อง การควบคุมค่าแรงทางตรง ด้านคลังสินค้าเรื่อง การควบคุมสินค้าคงเหลือ และด้านการดำเนินงานซึ่งผู้ประกอบการทุกคนใช้ในเรื่อง การควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน การวัดผลกำไรตามเป้าหมาย และการประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารการเงิน โดยมีระดับการใช้งบการเงินเพื่อการควบคุมโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

3. การใช้งบการเงินเพื่อการสั่งการและการตัดสินใจ ผู้ประกอบการนิยมใช้งบการเงินเพื่อการสั่งการและการตัดสินใจด้านการบุคคลเรื่อง การตัดสินใจปรับเพิ่มค่าแรง และด้านการดำเนินงานซึ่งผู้ประกอบการทุกคนใช้ในเรื่อง การตัดสินใจในการดำเนินอยู่ของกิจการ การตัดสินใจเพิ่มลดจำนวนทุนดำเนินงาน การตัดสินใจปรับปรุงกิจการใหม่หรือเลิกกิจการ และการตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์固定 โดยมีระดับการใช้งบการเงินเพื่อการสั่งการและการตัดสินใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

2.4 การใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานธุรกิจขนาดย่อม

สุกัญญา คำนวนสกุณี (2543) ได้ศึกษาการใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ งานวิจัยนี้ท่าให้ทราบถึงการใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานของธุรกิจขนาดย่อมตลอดจนปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาในการใช้รายงานทางการเงินในการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งงานวิจัยนี้ศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนมากมีการศึกษาอยู่ในระดับประดับปริญญาตรี แต่เนื่องจากได้เลิ่งเห็นโอกาสทางธุรกิจ จากสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ซึ่งองค์กรมีความจำเป็นต้องลดขนาดของธุรกิจลงเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดได้ ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงเริ่มต้นก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาโดยมีพนักงานในองค์กรไม่เกิน 50 คน เงินทุนส่วนใหญ่ ในช่วงเริ่มต้นกิจกรรมมาจากเงินทุนส่วนตัวของเจ้าของกิจการ การดำเนินงานธุรกิจส่วนใหญ่จะมีการกำหนดเป้าหมายธุรกิจล่วงหน้า โดยมุ่งเน้นเรื่องความมั่นคงของธุรกิจมากที่สุด รองลงมาจะมุ่งประเด็น การผลิตภัณฑ์ หรือการบริการที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับงบกำไรขาดทุนเพียงอย่างเดียวเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ งบดุล (หรืองบแสดงฐานะการเงินในปัจจุบัน) และงบกำไรขาดทุน และมีบางส่วนที่ให้ความสำคัญต่องบ การเงินทุกประเภท ได้แก่ งบดุล (หรืองบแสดงฐานะการเงินในปัจจุบัน), งบกำไรขาดทุน, งบกำไรสะสม และงบกระแสเงินสด ทั้งนี้ช่วงเวลาที่จัดทำรายงานทางการเงินส่วนใหญ่จะจัดทำในช่วงเวลาสิ้นเดือน ทั้งนี้เนื่องจากต้องการทราบผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของธุรกิจ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ เกี่ยวกับเงินทุนหมุนเวียนของธุรกิจ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของธุรกิจขนาดย่อม ผู้จัดทำรายงานทางการเงินจะมีฝ่ายบัญชีที่รับผิดชอบในการจัดทำรายงานทางการเงินเอง โดยไม่นิยมจ้างบุคคลจากภายนอก ทั้งนี้ อาจเนื่องจากเป็นการรักษาความลับทางธุรกิจบางอย่าง เนื่องจากปัจจุบันมีการแข่งขันทางธุรกิจค่อนข้างมาก และมีความสะดวกในการที่ผู้บริหารสามารถจะทราบข้อมูลได้ตลอดเวลา วัตถุประสงค์ของการใช้รายงานทางการเงินของผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะใช้เพื่อการบริหารงานและประกอบการเสียภาษีมากที่สุด ชนิดของรายงานทางการเงินที่นำไปใช้ประโยชน์มากที่สุด คือ งบกำไรขาดทุน และมีการใช้งบกระแสเงินสดน้อยที่สุด

นอกจากนี้ จิตพร สิริอรุณรุ่งโรจน์ (2546) ได้ศึกษาความต้องการใช้ข้อมูลทางการบัญชีในการตัดสินใจด้านกิจกรรมทางการตลาดของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในเขตจังหวัดลพบุรี โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเรียงลำดับความต้องการใช้ข้อมูลแล้ว ข้อมูลที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด และรองลงมาในแต่ละประเภทตัดสินใจนั้น มีค่าใกล้เคียงกันหรือเท่ากัน คือ ในการตัดสินใจกำหนดราคาขาย ผู้บริหารต้องการใช้ข้อมูลกำไรและต้นทุนผลิตภัณฑ์มากที่สุด ในการตัดสินใจเพิ่มกำลังการผลิต

ผู้บริหารต้องการใช้ปริมาณความต้องการสินค้าและรายได้เพิ่มมากที่สุด ใน การตัดสินใจยกเลิกผลิตภัณฑ์ ผู้บริหารต้องการใช้กำไร(ขาดทุน)ของผลิตภัณฑ์และการเติบโตของยอดขายมากที่สุด ใน การตัดสินใจ ออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือปรับปรุงผลิตภัณฑ์ใหม่ ผู้บริหารต้องการใช้ประมาณการยอดขายและกำไร มากที่สุด ใน การตัดสินใจผลิตสินค้าหรือซื้อจากบุคคลภายนอก ต้นทุนการผลิตเอง และต้นทุนในการ สั่งซื้อจากบุคคลภายนอก จะมีผลต่อการตัดสินใจของผู้บริหารมากที่สุด และใน การตัดสินใจกำหนด จำนวนสินค้าคงเหลือ ผู้บริหารต้องการใช้การพยากรณ์ยอดขายและการใช้ EOQ (Economic order quantity) มากที่สุด

ผู้บริหารส่วนใหญ่มีความเห็นว่าข้อมูลทางการบัญชีที่จดทำขึ้นโดยแผนกบัญชีนั้นมีความเชื่อถือ ได้มากที่สุด รองลงมาคือ ความครบถ้วน มีประโยชน์ต่อการตัดสินใจ เข้าใจง่าย เปรียบเทียบกันได้ และ ทันต่อเวลา ตามลำดับ ซึ่งผู้บริหารมีความต้องการให้ข้อมูลที่ได้รับเป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน และต้องการ รูปแบบรายงานที่เข้าใจง่าย มีความครบถ้วน และมีการวิเคราะห์ ซึ่งจะส่งผิดปกติ เพื่อสามารถนำ รายงานหรือข้อมูลไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจได้ดียิ่งขึ้น

สรพงษ์ ศักดิ์สุจริต (2550) ยังได้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงินของ ผู้ประกอบการธุรกิจในเขตจังหวัดอุดรธานี โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการในเขต จังหวัดอุดรธานีจำนวน 289 คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 36-45 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ประสบการณ์ 5-10 ปี ตำแหน่งเป็น หัวหน้าผู้จัดการ และกิจการส่วนใหญ่มีรูปแบบกิจการเป็นห้างหุ้นส่วน ระยะเวลาในการดำเนินงาน 5- 10 ปี จำนวนพนักงาน 6-10 คน จำนวนทุนจดทะเบียน 1-5 ล้านบาท และมูลค่าสินทรัพย์รวม 1-5 ล้าน บาท ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจมีความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงินโดยรวม และด้านงบดุลอยู่ใน ระดับปานกลาง และมีความเข้าใจอยู่ในระดับมากในด้านงบกำไรขาดทุน ผู้ประกอบการธุรกิจที่มี รูปแบบธุรกิจแตกต่างกัน มีความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงินโดยรวมและเป็นรายได้ทุกด้านไม่แตกต่างกัน ผู้ประกอบการธุรกิจที่ระยะเวลาดำเนินงาน 5-10 ปี มากกว่า 15 ปี และ 11-15 ปี มีความเข้าใจ เกี่ยวกับงบการเงินโดยรวมมากกว่าผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่ำกว่า 5 ปี ($P<.05$) ผู้ประกอบการธุรกิจที่มีจำนวนพนักงาน 6-10 คน 11-15 คน และมากกว่า 15 คน มีความเข้าใจ เกี่ยวกับงบการเงินโดยรวมมากกว่าผู้ประกอบการที่มีพนักงานต่ำกว่า 5 คน ($P<.05$) ผู้ประกอบการ ธุรกิจที่มีสินทรัพย์มากกว่า 10 ล้านบาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงินโดยรวม มากกว่า ผู้ประกอบการที่มีสินทรัพย์ต่ำกว่า 1 ล้านบาท 6-10 ล้านบาท และ 1-5 ล้านบาท ($P<.05$)

โดยสรุปแล้ว ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมมีความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงิน โดยรวมอยู่ใน ระดับปานกลางถึงมาก โดยที่ผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะบางประการต่างกันจะมีความเข้าใจดังกล่าว แตกต่างกัน ซึ่งข้อสารสนเทศนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนำไปพิจารณาความเข้าใจเกี่ยวกับการ ดำเนินงานของผู้เกี่ยวข้องต่อไป

ภัทร นาคน้อย (2551) ได้ศึกษาการใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการโดย เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการใช้งบการเงินเพื่อการบริหารในแต่ละด้าน จำแนกตาม คุณลักษณะของธุรกิจ และคุณลักษณะของผู้ประกอบการใน 9 ปัจจัย คือ ประเภทนิติบุคคล ประเภท โรงงานอุตสาหกรรม การส่งเสริมการลงทุน ขนาดของกิจกรรมตามเงินทุนของกิจการ มูลค่าสินทรัพย์ จำนวนลูกจ้าง ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการสาขาวิชาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ทำงาน ของผู้ประกอบการ ผลการศึกษาพบว่า โดยส่วนใหญ่มีความแตกต่างกับระดับการใช้งบการเงินเพื่อการ บริหารแต่ละด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการวางแผน ด้านการควบคุม ด้านการสั่งการและการตัดสินใจ

ยกเว้น ปัจจัยขนาดของกิจกรรมตามเงินทุนของกิจการ มูลค่าสินทรัพย์ และจำนวนลูกจ้าง ที่ไม่แตกต่าง กับระดับการใช้งบการเงินเพื่อการส่งการและการตัดสินใจ และระดับการศึกษาที่ไม่แตกต่างกับระดับ การใช้งบการเงินเพื่อการควบคุม

ส่วนการศึกษาปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการโดย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัญหาและข้อจำกัดที่พบในระดับปานกลางได้แก่ ความล่าช้าของการ แสดง รายงานทางการเงิน และการขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำและใช้งบการเงินที่เพียงพอ

นอกจากนี้กัลย์ธิรา สุทธิyanวิมล (2552) ยังได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงบการเงิน ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อคุณภาพของงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมอยู่ในระดับมีคุณภาพปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า คุณภาพทุกด้าน อยู่ในระดับ มีคุณภาพปานกลาง ซึ่งคุณภาพของงบการเงินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คุณภาพด้านความเข้าใจได้ รองลงมาเป็นคุณภาพด้านความน่าเชื่อถือได้ และคุณภาพด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงบการเงินที่ศึกษาซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ ผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าปัจจัยดังๆ มีผลต่อคุณภาพแต่ละด้านของงบการเงินของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมมีผลอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดต่อคุณภาพ ด้านความเข้าใจได้ ได้แก่ ระดับความรู้ของผู้ประกอบการที่แตกต่างกันทำให้มีความเข้าใจในงบการเงิน แตกต่างกัน คุณภาพด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ได้แก่ การนำระบบสารสนเทศมาช่วยในการ ปฏิบัติงานทางด้านการบัญชี จะทำให้การทำงานสะดวก รวดเร็ว ได้ข้อมูลทันเวลาต่อการนำไปใช้ คุณภาพด้านความเชื่อถือได้ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีพฤติกรรมปิดบังข้อมูลที่สำคัญย่อมาทำให้ข้อมูลใน งบการเงินขาดความน่าเชื่อถือ และกิจการที่มีระบบการควบคุมภายในที่ดี ทำให้สามารถป้องกันการเกิด ภัยธรรมชาติและข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงาน รวมถึงการทำให้การจัดทำงบการเงินมีความน่าเชื่อถือมาก ยิ่งขึ้น และคุณภาพด้านการเปรียบเทียบกันได้ ได้แก่ มาตรฐานการบัญชีกำหนดแนวทางในการปฏิบัติ ทางการบัญชี โดยใช้หลักความสมำเสมอ ทำให้งบการเงินเปรียบเทียบกันได้

2.5 บทสรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและความสำคัญของงบการเงินต่อ การประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งประกอบด้วยแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับงบการเงิน สารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร และการใช้ประโยชน์จากการรายงานทาง การเงินในการบริหารงานธุรกิจขนาดย่อม รวมถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และในบทต่อไปจะกล่าวถึงวิธี การศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 บทนำ

บทนี้กล่าวถึงวิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ตั้งแต่การเลือกตัวอย่างในงานวิจัย วิธีการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา และการวิเคราะห์ข้อมูลและประเมินผล

3.2 วิธีดำเนินการวิจัย

3.2.1 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งประกอบธุรกิจใน 4 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้ รวมทั้งสิ้น 491 ราย

กลุ่มที่ 1 ธุรกิจการผลิต จำนวน 21 ราย

กลุ่มที่ 2 ธุรกิจขายส่ง ขายปลีก และซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน จำนวน 355 ราย

กลุ่มที่ 3 ธุรกิจโรงแรมและภัตตาคาร จำนวน 29 ราย

กลุ่มที่ 4 ธุรกิจบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ จำนวน 86 ราย (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2556)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัด อุบลราชธานี แยกตามกลุ่มของธุรกิจข้างต้น โดยใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นเกณฑ์อัตรา ร้อยละของประชากรทั้งหมด ดังนั้นในกรณีที่ทราบประชากรที่แน่นอนและมีจำนวนประชากรทั้งหมด เป็นหลักร้อย (491 ราย) ให้เลือกกลุ่มตัวอย่างในอัตรา.r้อยละประมาณ 15-30 ของประชากรทั้งหมด (วัลลภ รัฐฉัตรานนท์, 2554) โดยการศึกษาครั้งนี้ต้องการเลือกกลุ่มตัวอย่างในอัตรา.r้อยละ 20 ของ ประชากรทั้งหมด และสามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ขนาดของตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้} &= \text{จำนวนประชากรทั้งหมด} * \text{อัตรา.r้อยละ} \\ &= 491 * 0.2 \\ &= 98.2 \end{aligned}$$

ดังนั้น ขนาดของตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ 100 ราย

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบสอบถาม

งานวิจัยนี้ได้ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล และนักวิจัยได้ทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามโดยนำแบบทดสอบจำนวน 38 ชุด คิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่าง มาทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) และความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อคำถามที่กำหนดในแบบสอบถามการวิจัย โดยหาค่า Cronbach's Alpha และใช้ Factor Analysis ในการจัดกลุ่มของข้อมูลก่อนการใช้แบบสอบถามในการวิจัยจริง

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อใช้เก็บข้อมูลเชิงลึกในการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ บางส่วน โดยใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง

3.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยประกอบด้วย การสัมภาษณ์เชิงลึก การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ

3.2.3.1 การรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ประกอบด้วย

การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากข้อมูลทุติยภูมิและจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ประกอบการในเรื่องการใช้ประโยชน์ พร้อมทั้งปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงิน จำนวน 10 ราย มาใช้ในการพัฒนาแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามที่พัฒนาแล้วไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี แบบสอบถามนั้นมี 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจ

ส่วนที่ 3 ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ของการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ

3.2.3.2 การรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ ประกอบด้วย การค้นหาข้อมูลจากเอกสารต่างๆ รายงานการวิจัย บทความในวารสารทางวิชาการ และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง

3.2.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย จะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายผลการวิจัยด้วยค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ โดยใช้ค่าสถิติ F – Test ทดสอบ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางและการบรรยาย

3.2.5 ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ สำหรับผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อประโยชน์ในการวางแผน สร้างการ ควบคุมและการตัดสินใจเพื่อการบริหารธุรกิจของผู้ประกอบการ รวมทั้งการศึกษา ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงิน

ประชากรที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้คือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคล และมีสถานประกอบการในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งประกอบธุรกิจใน 4 กลุ่มใหญ่ๆ ต่อไปนี้ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 ธุรกิจการผลิต

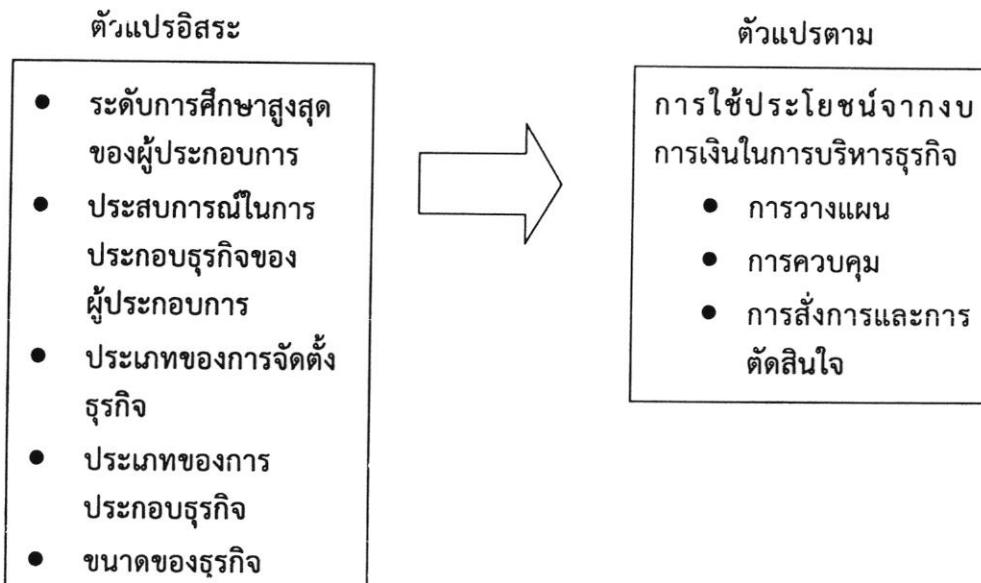
กลุ่มที่ 2 ธุรกิจขายส่ง ขายปลีก และซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน

กลุ่มที่ 3 ธุรกิจโรงแรมและภัตตาคาร

กลุ่มที่ 4 ธุรกิจบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ

3.2.6 กรอบแนวความคิดของงานวิจัย

การศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ สำหรับผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี มีวิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาอยู่บนกรอบแนวคิดดังแสดงข้างล่างนี้

กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

3.2.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ข้อมูลที่ได้ ถูกนำมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ แล้วทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive analysis) แสดงค่าความถี่หรือร้อยละ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้นำชุมชน และประชากรในชุมชน เช่น เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ต่อเดือน และระดับการศึกษา วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางและแปลผลด้วยการบรรยาย

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจ วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางและแปลผลด้วยการบรรยาย

3. ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางและแปลผลด้วยการบรรยาย

4. ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบสมมติฐานซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งไว้ (ดังแสดงในบทที่ 1) วิเคราะห์โดยหาค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variances: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะยอมรับสมมติฐานเมื่อค่า Sig น้อยกว่า 0.05 และหากพบว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลตั้งกล่าวไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยวิธีการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แล้วนำเสนอในรูปตารางและแปลผลด้วยการบรรยาย

3.3 บทสรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงวิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ตั้งแต่การเลือกตัวอย่างในงานวิจัย วิธีการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ขอบเขตของงานวิจัย กรอบแนวคิดของงานวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย

ในบทที่ 4 จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพโดยทั่วไปของผู้ประกอบการ การใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจ รวมทั้ง ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์งบการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 บทนำ

บทนี้ กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ (ดังที่อธิบายในบทที่ 3) โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพโดยทั่วไปของผู้ประกอบการ (ดูหัวข้อที่ 4.2)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจ (ดูหัวข้อที่ 4.3)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์ของการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ (ดูหัวข้อที่ 4.4)

4.2 สถานภาพโดยทั่วไปของผู้ประกอบการ

4.2.1 เพศ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 40 (ดังแสดงในตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 เพศของผู้ประกอบการ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	40	40.0
หญิง	60	60.0
รวม	100	100.0

4.2.2 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการ มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มาตรฐานสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.0 รองลงมาคือ มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับอนุปริญญา ระดับสูงกว่าปริญญาตรี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 19.0, ร้อยละ 10.0 และร้อยละ 9.0 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ประกอบการมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.0 (ดังแสดงในตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ

ระดับการศึกษาสูงสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	1	1.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	9.0
อนุปริญญา	19	19.0
ปริญญาตรี	61	61.0
สูงกว่าปริญญาตรี	10	10.0
รวม	100	100.0

4.2.3 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมากกว่า 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจอยู่ระหว่าง 7-10 ปี และระหว่าง 1-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.0 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ มีผู้ประกอบการส่วนหนึ่งที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจน้อยกว่า 1 ปี และอยู่ระหว่าง 4-6 ปี ในสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 15.0 (ดังแสดงในตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ

ประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	15	15.0
1-3 ปี	16	16.0
4-6 ปี	15	15.0
7-10 ปี	20	20.0
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	34	34.0
รวม	100	100.0

4.2.4 ประเภทของงบการเงินที่ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์ในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชี

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบแสดงฐานะการเงินและงบกำไรขาดทุนในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชีและใช้มากเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และ 23.0 และมีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น หมายเหตุประกอบการเงิน และงบอื่นๆ เช่น งบรายรับรายจ่าย คิดเป็นร้อยละ 12.0, 11.0 และ 3.0 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 ประเภทของงบการเงินที่ท่านได้ใช้ประโยชน์ในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชี

ประเภทของงบการเงินที่จัดทำเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชี (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน (แห่ง)	ร้อยละ
งบแสดงฐานะทางการเงิน	25	25.0
งบกำไรขาดทุน	23	23.0
งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น	12	12.0
หมายเหตุประกอบงบการเงิน	11	11.0
อื่นๆ เช่น งบรายรับรายจ่าย	3	3.0

4.2.5 ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จัดตั้งธุรกิจเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 47.0 และ 45.0 ตามลำดับ และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จัดตั้งธุรกิจเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 8.0 (ดังแสดงในตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ

ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ	จำนวน (แห่ง)	ร้อยละ
บริษัทจำกัด	47	47.0
ห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล	45	45.0
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล	8	8.0
รวม	100	100.0

4.2.6 ประเภทของการประกอบธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจซึ่งมายไป คิดเป็นร้อยละ 82.0 รองลงมาคือ ประกอบธุรกิจการบริการ และประกอบธุรกิจการผลิต คิดเป็นร้อยละ 11.0 และ ร้อยละ 7 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 ประเภทของการประกอบธุรกิจ

ประเภทของการประกอบธุรกิจ	จำนวน (แห่ง)	ร้อยละ
การซื้อขายไป	82	82.0
การบริการ	11	11.0
การผลิต	7	7.0
รวม	100	100.0

4.2.7 ขนาดของธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 85 รองลงมา มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกิน 5 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท และเกินกว่า 10 ล้านบาท ขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 8.0 และร้อยละ 7.0 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ส่วนมาก ไม่เกิน 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 91.0 รองลงมา มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการอยู่ระหว่าง 51 - 100 ล้านบาท และเกินกว่า 100 ล้านบาท ขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 5.0 และร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการส่วนมากมีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 รองลงมาคือ อยู่ระหว่าง 51 - 100 คน และเกินกว่า 100 คน ขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ส่วนใหญ่ เกิน 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมา มีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจเกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี และไม่เกิน 5 ปี ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 13.0 และร้อยละ 12.0 ตามลำดับ ในขณะที่มี

ผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจไม่เกิน 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.0 (ดังแสดงในตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 ขนาดของธุรกิจ

ขนาดของธุรกิจ	จำนวน (แห่ง)	ร้อยละ
1. เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ		
ไม่เกิน 5 ล้านบาท	85	85.0
เกิน 5 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท	8	8.0
เกิน 10 ล้านบาทขึ้นไป	7	7.0
รวม	100	100.0
2. มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)		
ไม่เกิน 50 ล้านบาท	91	91.0
51 - 100 ล้านบาท	5	5.0
เกินกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป	4	4.0
รวม	100	100.0
3. จำนวนพนักงานและลูกจ้าง		
ไม่เกิน 50 คน	89	89.0
51 - 100 คน	6	6.0
เกินกว่า 100 คนขึ้นไป	5	5.0
รวม	100	100.0
4. ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน)		
ไม่เกิน 1 ปี	9	9.0
ไม่เกิน 5 ปี	12	12.0
เกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี	13	13.0
เกิน 10 ปี ขึ้นไป	66	66.0
รวม	100	100.0

4.3 การใช้ประโยชน์จากการเงินในการประกอบธุรกิจ

4.3.1 ประโยชน์เพื่อวางแผน ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อวางแผนในด้านต่างๆ ดังนี้

4.3.1.1 ด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อวางแผนด้านการตลาด และใช้ประโยชน์เพื่อวางแผนการส่งเสริมการขายหรือการบริการ จัดทำงบประมาณการยอดขายในอนาคต และวางแผนการกำหนดราคาสินค้า คิดเป็นร้อยละ 89.0, 84.0 และ 80.0 ตามลำดับ ซึ่งมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อวางแผนข้างต้นในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23, 3.23 และ 3.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.67, 0.65 และ 0.63 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

4.3.1.2 ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิต)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการผลิต และใช้ประโยชน์เพื่อวางแผนกำลังการผลิต และการวางแผนต้นทุนการผลิตในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.03 และ 4.20 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 และ 0.44 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการจัดหาบุคลากรเพื่อการผลิต คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

4.3.1.3 ด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านบุคคล และใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการจัดคนเข้าทำงานหรือจ้าง และการวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรงหรือเงินเดือนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 83.0 และร้อยละ 80.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.10 และ 3.14 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91 และ 0.88 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

4.3.1.4 ด้านคลังสินค้า (เฉพาะธุรกิจผลิต/ซื้อขายไป)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตและธุรกิจซื้อขายไปส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการส่งมอบสินค้า และการวางแผนการเก็บสินค้าคงคลัง (ระยะเวลาในการเก็บรักษา) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 69.66 และ 67.42 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.10 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนปริมาณสินค้า สำเร็จรูปคงเหลือปลายงวดขั้นต่ำ คิดเป็นร้อยละ 59.55 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

4.3.1.5 ด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการทำกำไรของกิจการ การวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการวางแผนภาษีอากรในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 92.0, 91.0 และ 84.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.29, 3.30 และ 3.29 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.88, 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการลงทุนหรือขยายกิจการ และการวางแผนการจัดทำเงินทุน (เช่น กู้เงินเพิ่ม ออกรหุ้นเพิ่ม เป็นต้น) คิดเป็นร้อยละ 64.0 และ 59.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.16 และ 3.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผน

ประเด็นการใช้ประโยชน์ จากการเงินเพื่อการวางแผน	ขั้นตอนที่ 1				ระดับการใช้ (เฉพาะที่ตอบว่า “ใช้”)				
	ไม่ใช้		ใช้		จำนวน (คน)	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	SD	หมายถึง
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ					
ด้านการตลาด									
1. จัดทำงบประมาณการยอดขายในอนาคต	16	16.0	84	84.0	3.23	0.65	ปานกลาง		
2. การวางแผนการส่งเสริมการขายหรือการบริการ	11	11.0	89	89.0	3.23	0.67	ปานกลาง		
3. การวางแผนการกำหนดราคาสินค้า	20	20.0	80	80.0	3.21	0.63	ปานกลาง		
ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิต)									
5. การวางแผนกำลังการผลิต	2	28.57	5	71.43	4.03	0.62	มาก		
6. การวางแผนต้นทุนการผลิต	2	28.57	5	71.43	4.20	0.44	มาก		
7. การวางแผนการจัดหาบุคลากรเพื่อการผลิต	3	42.86	4	57.14	3.23	0.57	ปานกลาง		
ด้านบุคคล									
8. การวางแผนการจัดคนเข้าทำงานหรือจ้างแรงงาน	17	17.0	83	83.0	3.10	0.91	ปานกลาง		
9. การวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรงหรือเงินเดือน	20	20.0	80	80.0	3.14	0.88	ปานกลาง		
ด้านคลังสินค้า (เฉพาะธุรกิจผลิต / ซื้อขายไป)									
10. การวางแผนการเก็บสินค้าคงคลัง (ระยะเวลาในการเก็บรักษา)	29	32.58	60	67.42	3.10	0.83	ปานกลาง		
11. การวางแผนส่งมอบสินค้า	27	30.34	62	69.66	3.21	0.87	ปานกลาง		
12. การวางแผนปริมาณสินค้าสำรองรูปคงเหลือปลายงวดขั้นต่ำ	36	40.45	53	59.55	3.23	0.84	ปานกลาง		
ด้านการดำเนินงาน									
13. การวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน	9	9.0	91	91.0	3.30	0.80	ปานกลาง		
14. การวางแผนการทำกำไรของกิจการ	8	8.0	92	92.0	3.29	0.88	ปานกลาง		
15. การวางแผนภาษีอากร	16	16.0	84	84.0	3.29	0.76	ปานกลาง		
16. การวางแผนการลงทุนหรือขยายกิจการ	36	36.0	64	64.0	3.16	0.80	ปานกลาง		
17. การวางแผนการจัดหาเงินทุน (เช่น ภัยเงินเพิ่ม ออกหุ้นเพิ่ม เป็นต้น)	41	41.0	59	59.0	3.26	0.76	ปานกลาง		

4.3.2 ประโยชน์เพื่อการควบคุม ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุม ในด้านต่างๆ ดังนี้

4.3.2.1 ด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลสำเร็จจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย เช่น ยอดขายเพิ่มขึ้น เพื่อการวัดผล การดำเนินงานด้านการตลาดว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่ และเพื่อการคำนวณราคาสินค้า เพื่อประเมินความสอดคล้องกับต้นทุนสินค้าและราคากลาง คิดเป็นร้อยละ 85.0, ร้อยละ 78.0 และร้อยละ 77.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.31, 3.31 และ 3.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83, 0.66 และ 0.79 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.9)

4.3.2.2 ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการผลิต และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการประเมินผลการผลิตว่าเป็นไปตามแผนกำลังการผลิต และประเมินต้นทุนการผลิตจริงว่าสอดคล้องกับงบประมาณต้นทุนการผลิตหรือไม่ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.0 และ 3.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.00 และ 0.54 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมวัตถุคงที่จัดหามาได้ให้มีคุณภาพทั้งปริมาณและราคา คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.33 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 (ดังแสดงในตารางที่ 4.9)

4.3.2.3 ด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน (เช่น ความเหมาะสมของเงินค่าล่วงเวลา การพิจารณาอนุมัติการขาด ลา สาย เป็นต้น) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยังได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการติดตาม/การควบคุมการทำงานและรายงานให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ และเพื่อการจัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงานและปริมาณการผลิต คิดเป็นร้อยละ 69.0 และ 49.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 และ 3.37 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และ 0.73 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.9)

4.3.2.4 ด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการควบคุมสินค้าคงเหลือให้เป็นไปตามปริมาณขั้นต่ำในการจัดเก็บสินค้า และควบคุมการส่งมอบสินค้าให้เป็นไปตามระยะเวลาที่วางแน่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 70.0 และร้อยละ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.19 และ 3.03 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 และ 1.19 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.9)

4.3.2.5 ด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลกำไรตามเป้าหมายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.69 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ เพื่อการควบคุมภายในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงาน และเพื่อควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน คิดเป็นร้อยละ 89.0, 85.0, 83.0 และ 78.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน และเพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงานในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.76 และ 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 และ 0.91 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ และเพื่อการควบคุมภายในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.46 และ 3.44 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.15 และ 0.96 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุม

ประเด็นการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุม	ขั้นตอนที่ 1				ระดับการใช้		
	ไม่ใช้		ใช้				
	จำนวน (คน)	ร้อย%	จำนวน (คน)	ร้อย%	ค่าเฉลี่ย	SD	หมายถึง
ด้านการตลาด							
1. การวัดผลการดำเนินงานด้านการตลาด ว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่	22	22.0	78	78.0	3.31	0.66	ปานกลาง
2. วัดผลสำเร็จจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย เช่น ยอดขายเพิ่มขึ้น	15	15.0	85	85.0	3.31	0.83	ปานกลาง
3. การคำนวณราคาสินค้าเพื่อประเมินความสอดคล้องกับต้นทุนสินค้าและราคาตลาด	23	23.0	77	77.0	3.09	0.79	ปานกลาง
ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)							
4. ประเมินผลการผลิตว่าเป็นไปตามแผนกำลังการผลิต	2	28.57	5	71.43	4.00	0.00	มาก
5. ต้นทุนการผลิตจริงสอดคล้องกับงบประมาณต้นทุนการผลิต	2	28.57	5	71.43	3.60	0.54	มาก
6. วัดถูกต้องที่จัดทำมาได้มีคุณภาพ ทั้งปริมาณ และราคา	3	42.86	4	57.14	4.33	0.57	มาก

ประเด็นการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุม	ขั้นตอนที่ 1				ระดับการใช้		
	ไม่ใช้		ใช้				
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	SD	หมายถึง
ด้านบุคคล							
7. การจัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงานและปริมาณการผลิต	51	51.0	49	49.0	3.37	0.73	ปานกลาง
8. การติดตาม/การควบคุม การทำงานและรายงานให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ	31	31.0	69	69.0	3.11	0.63	ปานกลาง
9. การควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน (เช่น ความเหมาะสมของเงินค่าล่วงเวลาการพิจารณาอนุมัติการขาด ลา สาย เป็นต้น)	18	18.0	82	82.0	3.27	0.84	ปานกลาง
ด้านคลังสินค้า							
10. การควบคุมสินค้าคงเหลือให้เป็นไปตามปริมาณขั้นต่ำในการจัดเก็บสินค้า	30	30.0	70	70.0	3.19	0.84	ปานกลาง
11. ควบคุมการส่งมอบสินค้าให้เป็นไปตามระยะเวลาที่วางแผน	33	33.0	67	67.0	3.03	1.19	ปานกลาง
ด้านการดำเนินงาน							
12. ควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ	11	11.0	89	89.0	3.46	1.15	ปานกลาง
13. การวัดผลกำไรตามเป้าหมาย	10	10.0	90	90.0	3.69	1.03	มาก
14. การควบคุมภัยใน เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด	15	15.0	85	85.0	3.44	0.96	ปานกลาง
15. ประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงาน	17	17.0	83	83.0	3.58	0.91	มาก
16. การควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน	22	22.0	78	78.0	3.76	0.77	มาก

4.3.3 ประโยชน์เพื่อการสั่งการและตัดสินใจ ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในด้านต่างๆ ดังนี้

4.3.3.1 ด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม/ลดรายการสินค้าหรือบริการ เพื่อการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าหรือบริการ และเพื่อการตัดสินใจปรับเปลี่ยนกิจกรรมส่งเสริมการขาย คิดเป็นร้อยละ 78.0, ร้อยละ 75.0 และ ร้อยละ 66.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.20, 3.15 และ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87, 0.99 และ 0.80 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.10)

4.3.3.2 ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านการผลิต โดยเฉพาะเพื่อการตัดสินใจซื้อเพิ่ม หรือเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ การตัดสินใจเพิ่มหรือลดสายผลิตภัณฑ์หรือส่วนงาน และการตัดสินใจเลือกผู้ขายวัตถุดิบ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการตัดสินใจว่า จะซื้อหรือผลิตวัตถุดิบขึ้นใช้เอง คิดเป็นร้อยละ 85.71 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54 (ดังแสดงในตารางที่ 4.10)

4.3.3.3 ด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อส่งการและตัดสินใจปรับเพิ่มหรือลดค่าแรง/เงินเดือน และตัดสินใจเพิ่มหรือลดจำนวนพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 71.0 และ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.24 และ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02 และ 0.96 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.10)

4.3.3.4 ด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม / ลดระยะเวลาในการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ และการตัดสินใจเพิ่ม / ลดปริมาณการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ คิดเป็นร้อยละ 71.0 และร้อยละ 61.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.36 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 และ 0.78 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.10)

4.3.3.5 ด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์เพิ่มเติม และการตัดสินใจปรับปรุง หรือขยายกิจการใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.0 และ 73.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.70 และ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 และ 1.06 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังมีผู้ประกอบการบางส่วนที่ได้ใช้และไม่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจในการเลิกกิจการ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และ 43.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่ใช้ประโยชน์จากการเงินนั้น มีระดับการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.79 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจกู้ยืมเงินเพิ่มเติม และตัดสินใจเพิ่ม/ลดจำนวนทุนดำเนินงาน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และ 62.0 ตามลำดับ (ดังแสดงในตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจ

ประเด็นการใช้ประโยชน์จากการเงิน เพื่อการสั่งการและตัดสินใจ	ขั้นตอนที่ 1				ระดับการใช้		
	ไม่ใช้		ใช้				
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	SD	หมายถึง
ด้านการตลาด							
1. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดรายการสินค้าหรือบริการ	22	22.0	78	78.0	3.20	0.87	ปานกลาง
2. การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าหรือบริการ	25	25.0	75	75.0	3.15	0.99	ปานกลาง
3. การตัดสินใจปรับเปลี่ยนกิจกรรมส่งเสริมการขาย	34	34.0	66	66.0	3.41	0.80	ปานกลาง
ด้านผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิตเท่านั้น)							
4. การตัดสินใจซื้อเพิ่ม หรือเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่	5	71.43	2	28.57	3.00	0.00	ปานกลาง
5. การตัดสินใจเพิ่มหรือลดสายผลิตภัณฑ์หรือส่วนงาน	5	71.43	2	28.57	3.60	0.54	มาก
6. การตัดสินใจว่าจะซื้อหรือผลิตวัตถุดิบ	1	14.29	6	85.71	3.60	0.54	ปานกลาง
7. การตัดสินใจเลือกผู้ขายวัตถุดิบ	5	71.43	2	28.57	4.00	0.00	ปานกลาง
ด้านบุคคล							
8. การตัดสินใจเพิ่มหรือลดจำนวนพนักงาน	33	33.0	67	67.0	3.27	0.96	ปานกลาง
9. การตัดสินใจปรับเพิ่มหรือลดค่าแรง / เงินเดือน	29	29.0	71	71.0	3.24	1.02	ปานกลาง
ด้านคลังสินค้า							
10. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดระยะเวลาในการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ	29	29.0	71	71.0	3.21	0.95	ปานกลาง
11. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดปริมาณการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ	39	39.0	61	61.0	3.36	0.78	ปานกลาง
ด้านการดำเนินงาน							
12. การตัดสินใจเพิ่ม/ลดจำนวนทุนดำเนินงาน	62	62.0	38	38.0	3.51	1.06	มาก
13. การตัดสินใจปรับปรุงหรือขยายกิจการใหม่	27	27.0	73	73.0	3.53	1.06	มาก
14. การตัดสินใจเลิกกิจการ	43	43.0	57	57.0	2.79	1.22	ปานกลาง
15. การตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์เพิ่มเติม	23	23.0	77	77.0	3.70	0.67	มาก
16. การตัดสินใจกู้ยืมเงินเพิ่มเติม	80	80.0	20	20.0	3.70	0.80	มาก

4.4 ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ

จากตารางที่ 4.11 ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

4.4.1 ข้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด

ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัด ในเรื่องต่อไปนี้อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

4.4.1.1 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดการวางแผนบัญชีที่ถูกต้องและเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 58.0 และ 42.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.31 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06

4.4.1.2 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 55.0 และ 45.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.18 ที่ค่าเฉลี่ย 3.62 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

4.4.1.3 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 55.0 และ 45.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.82 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.30

4.4.2 ความล้าช้าของการแสดงข้อมูลในรายงานทางการเงิน

ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

4.4.2.1 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องจำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีซึ่งไม่เพียงพอ กับปริมาณงานนั้น คิดเป็นร้อยละ 52.0 และ 48.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14

4.4.2.2 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอ ต่อการปฏิบัติงาน คิดเป็นร้อยละ 46.0 และ 54.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.39 ที่ค่าเฉลี่ย 3.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.25

4.4.2.3 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 43.0 และ 57.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวทั้งนี้ มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.77 ที่ค่าเฉลี่ย 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07

4.4.2.4 ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัด ในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ ข้อมูลในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมี ปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.00 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

4.4.3 การขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาระบบการเงินในด้านการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน ทำให้ ไม่สามารถนำข้อมูลจากการเงินมาใช้ประโยชน์ในด้านการวางแผน การควบคุม การสั่งการและการ ตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 67.24 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

4.4.4 ผู้รับผิดชอบงานด้านบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ ในการดำเนินงานของธุรกิจ

ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนนั้นมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับ บุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอในการ ดำเนินธุรกิจ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 52.0 และ 48.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่มี ความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องดังกล่าวนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมาก ถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04

4.4.5 ไม่เห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินนอกเหนือจากการยื่นเสียภาษี และยื่นให้พานิชย์ จังหวัด

ผู้ประกอบการส่วนมากเห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินเพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือ จากการยื่นเสียภาษีและยื่นให้พานิชย์จังหวัดเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 85.0

4.4.6 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงินอื่นๆ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงิน ดังนี้

1) เนื่องจากการขาดความละเอียดในการตรวจสอบบัญชีของผู้สอบบัญชี ทำให้งบการเงิน ขาดความน่าเชื่อถือและไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

2) ธุรกิจจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูกมีวิธีการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่ สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีต และในปัจจุบัน ดังนั้น จึงเกิดการถ่ายทอดความรู้และทัศนคติในการบริการธุรกิจดังกล่าวจากรุ่นพ่อสู่รุ่น ลูก

3) นักบัญชีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ขาดทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น และไม่มีใจรักในงานบริหาร ดังนั้น เมื่อก็อปปี้ปัญหาในการทำงาน นักบัญชีมักจะไม่ปรึกษาผู้อื่น อีกทั้ง นัก บัญชีส่วนใหญ่ขาดความรู้ทางด้านภาษีอากรและหลักการบัญชีที่ถูกต้องและแม่นยำ ส่งผลให้เกิดการ ทำงานที่ผิดพลาดอยู่เสมอ และไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประกอบการได้ เช่น ไม่สามารถเสนอ ข้อมูลเพื่อการพัฒนาองค์กร

4) การบันทึกบัญชีที่ไม่ถูกต้องและครบถ้วนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่งผลให้ตัวเลขที่ อยู่ในงบการเงินไม่สะท้อนสถานะทางการเงิน และผลการดำเนินงานที่แท้จริง

ตารางที่ 4.11 ช้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งาน

ช้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งาน		ไข่						ระดับของปัญหาหรือข้อจำกัด			
หน้าชื่อ	การซื้อมาขายไป	การบริการ	การผลิต	รวม	น้อยที่สุด (1)	มาก	มากที่สุด (5)	ค่าเฉลี่ย	ความหมาย		
จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน* (ร้อยละ)	จำนวน* (ร้อยละ)	จำนวน* (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
1. ช้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด											
1.1 ขาดการวางแผนบัญชีที่ถูกต้อง เหมาะสม	42 (42.0)	46 (56.10)	7 (63.64)	5 (71.43)	58 (58.0)	3 (5.17)	1 (1.72)	8 (13.79)	41 (70.69)	5 (8.62)	3.76 (1.06)
1.2 ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำหรับจัดการบัญชีเพื่อช่วยใน การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	45 (45.0)	45 (54.88)	6 (54.55)	4 (63.27)	55 (55.0)	3 (5.45)	6 (10.91)	3 (5.45)	40 (72.73)	3 (5.45)	3.62 (1.22)
1.3 ขาดบุคลากรที่สามารถดำเนินโครงการ สร้างสรรค์ที่มั่นคง	45 (45.0)	41 (50.00)	9 (81.82)	5 (71.43)	55 (55.0)	3 (5.45)	4 (7.27)	3 (5.45)	38 (69.09)	7 (12.73)	3.76 (1.3)
2. ความล่าช้าของกระแสแรงงานทางการเงิน											
2.1 จำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีเม พียงพอทับเบิกงาน	48 (48.0)	42 (51.83)	5 (45.45)	5 (5.00)	52 (71.43)	3 (5.77)	6 (9.62)	6 (11.54)	35 (67.31)	3 (5.77)	3.58 (1.14)
2.2 อุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการ ปฏิบัติงาน	54 (54.0)	40 (48.78)	4 (36.36)	2 (38.78)	46 (46.0)	4 (8.70)	5 (10.87)	6 (13.04)	28 (60.87)	3 (6.52)	3.46 (1.25)
2.3 ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำหรับจัดการบัญชีเพื่อช่วยใน การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	57 (57.0)	37 (45.72)	4 (36.36)	2 (38.78)	43 (43.0)	1 (2.33)	5 (11.63)	7 (16.28)	27 (62.79)	3 (6.98)	3.60 (1.07)

ชื่อคุณลักษณะที่สำคัญทางและข้อจำกัดในการใช้งานการเงิน	ไม่ใช่	ใช้				ระดับของปัญหาหรือข้อจำกัด				ระดับของปัญหาหรือข้อจำกัดโดยเฉลี่ย ข้อจำกัดโดยเฉลี่ย		
		การซื้อมาขายไป	การบริการ	การผลิต	รวม	น้อยที่สุด (1)	(2)	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด (5)	ค่าเฉลี่ย (SD)	ความหมาย
จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน*	จำนวน*	จำนวน*	จำนวน*	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	(ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	(1.05)	
2.4 ขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	50 (50.0)	40 (48.78)	7 (63.64)	3 (42.86)	50 (50.0)	3 (6.00)	4 (8.00)	6 (12.00)	32 (64.00)	5 (10.00)	3.64 (1.22)	มาก
3. การขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในการอ่านงบการเงิน	42 (42.0)	45 (55.47)	9 (81.82)	4 (63.27)	58 (58.0)	2 (3.45)	3 (5.17)	3 (24.14)	34 (58.62)	5 (8.62)	3.64 (0.97)	มาก
4. ผู้รับผิดชอบบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ในการคำนวณงานของธุรกิจ	48 (48.0)	39 (47.56)	8 (72.73)	5 (71.43)	52 (52.0)	2 (3.85)	3 (5.77)	9 (17.31)	32 (61.54)	6 (11.54)	3.71 (1.04)	มาก
5. ไม่เห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินและเห็นใจการซื้อเสื้อยืดใส่พากันซึ่งจังหวัด	85 (85.0)	8 (9.76)	5 (45.45)	2 (38.78)	15 (15.0)	1 (6.67)	1 (6.67)	7 (46.67)	4 (26.67)	2 (13.33)	3.33 (1.05)	ปานกลาง

* ร้อยละ เมื่อเปรียบเทียบกับ平均ของการประ韶ของบุคลิกทั้งหมด (ข้อมูลจากตารางที่ 4.6)

4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานนั้น (Inferential Statistics) ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐาน (ดังกล่าวไว้ในบทที่ 1) และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variances: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะยอมรับสมมติฐานเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 และหากพบว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจะนำค่าเฉลี่ยดังกล่าวนั้นไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีสมมติฐานและผลการทดสอบสมมติฐานตามลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อ 1 ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ พบว่า ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.584 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน จะมีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังแสดงในตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่มภายในกลุ่ม	.682	4	.170	.715	.584
	รวม	22.411	94	.238		
	รวม	23.092	98			

สมมติฐานข้อ 2 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.896 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังแสดงในตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	.260 22.328	4 93	.065 .240	.271	.896
	รวม	22.588	97			

สมมติฐานข้อ 3 ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ โดยภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ พบร้า ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม มีค่า Sig เท่ากับ 0.605 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจแตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังแสดงในตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	.240 22.852	2 96	.120 .238	.505	.605
	รวม	23.092	98			

สมมติฐานข้อ 4 ประเภทของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ

ผลการวิเคราะห์ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการประกอบธุรกิจ พบร้า ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม มีค่า Sig เท่ากับ 0.124 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ประเภทของการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังแสดงในตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามประเภทของการประกอบธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	1.364 21.687	3 94	.455 .231	1.971	.124
	รวม	23.051	97			

สมมติฐานข้อ 5 ขนาดของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม จำแนกตามขนาดของธุรกิจ พบว่า ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) กับ ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.560 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั้นคือ ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) แตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังแสดงในตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16 ความแตกต่างของระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการโดยภาพรวม จำแนกตามขนาดของธุรกิจ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ	แหล่งความประปราย	SS	df	MS	F	Sig.
เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	5.108	2	2.554	13.757	.000**
	ภายในกลุ่ม	17.450	94	.186		
	รวม	22.558	96			
มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3.572	2	1.786	8.748	.000**
	ภายในกลุ่ม	18.986	93	.204		
	รวม	22.558	95			
จำนวนพนักงานและลูกจ้าง	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3.750	2	1.875	9.228	.000**
	ภายในกลุ่ม	19.301	95	.203		
	รวม	23.051	97			
ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน)	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	0.492	3	0.164	0.690	0.560
	ภายในกลุ่ม	22.600	95	0.238		
	รวม	23.092	98			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อย่างไรก็ตาม ขนาดของธุรกิจจำแนกเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ จำแนกมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) และจำแนกจำนวนพนักงานและลูกจ้าง ที่แตกต่างกัน กับ ระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั้นคือ ยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า ขนาดของธุรกิจ (เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ) ที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 4.17 - 4.19

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ แตกต่างกัน กับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD พบว่า

1. ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ ไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ 5-10 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ ไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ 5-10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.58

2. ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ ไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกินกว่า 10 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ ไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกินกว่า 10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75

3. ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง (ดังแสดงในตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเงินทุนในการจัดตั้งกิจการแตกต่างกัน กับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ โดยภาพรวม โดยวิธี LSD

เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ	$\bar{X}$	ไม่เกิน 5 ล้านบาท	5-10 ล้านบาท	เกินกว่า 10 ล้านบาท
ไม่เกิน 5 ล้านบาท	3.10	-	-	-
5-10 ล้านบาท	3.68	0.002**	-	-
เกินกว่า 10 ล้านบาท	3.85	0.000*	0.484	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) แตกต่างกันกับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD พบว่า

1. ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) 50 - 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) 50 - 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.14

2. ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) เกินกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) เกินกว่า 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.53

3. ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบรความแตกต่าง (ดังแสดงในตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหัสว่างมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) แตกต่างกัน กับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม โดยวิธี LSD

มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของ กิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)	$\bar{X}$	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	51-100 ล้านบาท	เกินกว่า 100 ล้านบาท
ไม่เกิน 50 ล้านบาท	3.15	-	-	-
51-100 ล้านบาท	4.29	0.001**	-	-
มากกว่า 100 ล้านบาท	3.68	0.023*	0.118	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างจำนวนพนักงานและลูกจ้าง แตกต่างกันกับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD พบว่า

1. ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง 50-100 คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง ไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง 50-100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.73

2. ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ แตกต่างจากขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างมากกว่า 100 คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง ไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการ น้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างมากกว่า 100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.49

3. ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบรความแตกต่าง (ดังแสดงในตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างจำนวนพนักงานและลูกจ้างแตกต่าง กันกับระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการโดยภาพรวม โดยวิธี LSD

จำนวนพนักงาน และลูกจ้าง	$\bar{X}$	ไม่เกิน 50 คน	51-100 คน	เกินกว่า 100 คน
ไม่เกิน 50 คน	3.14	-	-	-
51-100 คน	3.87	0.000**	-	-
มากกว่า 100 คน	3.63	0.035*	0.418	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.6 สรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพโดยทั่วไปของผู้ประกอบการ การใช้ประโยชน์จากการเงิน รวมทั้งปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ

ในบทที่ 5 จะกล่าวถึงผลสรุปที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทั้งหมด พร้อมทั้งข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 บทนำ

งานวิจัยเรื่อง “การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากการเงินในการบริหารธุรกิจ และปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจเพื่อนำไปสู่การวางแผนการจัดการส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบในอนาคต อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในการนำข้อมูลจากการเงินไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ธุรกิจอย่างแท้จริง โดยการศึกษานี้ได้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนหนึ่ง

5.2 บทสรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลโดยแบ่งออกตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ดังนี้

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 40 มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มาตรฐานสูด คิดเป็นร้อยละ 61.0 รองลงมาคือ มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับอนุปริญญา ระดับสูงกว่าปริญญาตรี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 19.0, ร้อยละ 10.0 และร้อยละ 9.0 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ประกอบการมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.0

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของผู้ประกอบการพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมากกว่า 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจอยู่ระหว่าง 7-10 ปี และระหว่าง 1-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.0 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ มีผู้ประกอบการส่วนหนึ่งที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจน้อยกว่า 1 ปี และอยู่ระหว่าง 4-6 ปี ในสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 15.0 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินและงบกำไรขาดทุนในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชีและใช้มากเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และ 23.0 ตามลำดับ และมีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น หมายเหตุประกอบการเงิน และงบอื่นๆ เช่น งบรายรับรายจ่าย คิดเป็นร้อยละ 12.0, 11.0 และ 3.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จัดตั้งธุรกิจเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 47.0 และ 45.0 ตามลำดับ และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จัดตั้งธุรกิจเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 8.0 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจซึ่งมายาไป คิดเป็นร้อยละ 82.0 และมีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ประกอบธุรกิจการบริการ และประกอบธุรกิจการผลิต คิดเป็นร้อยละ 11.0 และ ร้อยละ 7 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 85 รองลงมาเมื่อเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกิน 5 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท และเกินกว่า 10

ล้านบาทขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 8.0 และร้อยละ 7.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการมีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ส่วนมากไม่เกิน 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 91.0 รองลงมา มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการอยู่ระหว่าง 51 - 100 ล้านบาท และเกินกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 5.0 และร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการส่วนมากมีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 รองลงมา คือ อยู่ระหว่าง 51 - 100 คน และเกินกว่า 100 คน ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และร้อยละ 5.0 ตามลำดับ และมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ส่วนใหญ่ เกิน 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมา มีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจ เกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี และไม่เกิน 5 ปี ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 13.0 และร้อยละ 12.0 ตามลำดับ ในขณะที่มีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจไม่เกิน 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.0

5.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินในการประกอบธุรกิจ ด้วยค่าสถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังนี้

5.2.2.1 การใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผน ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.1.1 การวางแผนด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านการตลาด และใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการส่งเสริมการขายหรือการบริการ จัดทำงบประมาณการยอดขายในอนาคต และการวางแผนการกำหนดราคาสินค้า คิดเป็นร้อยละ 89.0, 84.0 และ 80.0 ตามลำดับ ซึ่งมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนข้างต้นในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23, 3.23 และ 3.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.67, 0.65 และ 0.63 ตามลำดับ

5.2.2.1.2 การวางแผนด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิต)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการผลิต และส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์เพื่อวางแผนกำลังการผลิต และการวางแผนต้นทุนการผลิตในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.03 และ 4.20 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 และ 0.44 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการจัดหาบุคลากรเพื่อการผลิต คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57

5.2.2.1.3 ด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านบุคคล และใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการจัดคนเข้าทำงานหรือจ้าง และการวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรง หรือเงินเดือนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 83.0 และร้อยละ 80.0 ตามลำดับ และมีระดับ

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.10 และ 3.14 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91 และ 0.88 ตามลำดับ

5.2.2.1.4 การวางแผนด้านคลังสินค้า (เฉพาะธุรกิจผลิต/ซื้อขายไป)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตและธุรกิจซื้อขายไปส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการส่งมอบสินค้า และการวางแผนการเก็บสินค้าคงคลัง (ระยะเวลาในการเก็บรักษา) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 69.66 และ 67.42 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.10 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนปริมาณสินค้าสำรองเหลือปลายจดหัวขั้นต่ำ คิดเป็นร้อยละ 59.55 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

5.2.2.1.5 การวางแผนด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการทำกำไรของกิจการ การวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการวางแผนภาษีอากรในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 92.0, 91.0 และ 84.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.29, 3.30 และ 3.29 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.88, 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการลงทุนหรือขยายกิจการ และการวางแผนการจัดหาเงินทุน (เช่น ภาระเงินเพิ่ม ออกรหุ้นเพิ่ม เป็นต้น) คิดเป็นร้อยละ 64.0 และ 59.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.16 และ 3.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนด้านการดำเนินงานมากที่สุด รองลงมาเพื่อการตลาด และด้านบุคคล ในระดับที่ใกล้เคียงกัน แต่มีระดับการใช้งานในระดับปานกลางเท่านั้น นั่นหมายถึง ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ การวางแผนการทำกำไร และวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน รวมถึงการวางแผนการส่งเสริมการขายและบริการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบกิจการนั่นเอง

5.2.2.2 การใช้ประโยชน์เพื่อการควบคุม ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.2.1 การควบคุมด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลสำเร็จจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย เช่น ยอดขายเพิ่มขึ้น เพื่อการวัดผลการดำเนินงานด้านการตลาดว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่ และเพื่อการคำนวณราคาสินค้าเพื่อประเมินความสอดคล้องกับต้นทุนสินค้าและราคากลาง คิดเป็นร้อยละ 85.0, ร้อยละ

78.0 และ ร้อยละ 77.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.31, 3.31 และ 3.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83, 0.66 และ 0.79 ตามลำดับ

5.2.2.2.2 การควบคุมด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการผลิต และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการประเมินผลการผลิตว่าเป็นไปตามแผนกำลังการผลิต และประเมินต้นทุนการผลิตจริงว่าสอดคล้องกับงบประมาณต้นทุนการผลิตหรือไม่ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.0 และ 3.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.00 และ 0.54 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมติดต่อที่จัดหมายได้ให้มีคุณภาพทั้งปริมาณและราคา คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.33 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57

5.2.2.2.3 การควบคุมด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน (เช่น ความเหมาะสมของเงินค่าล่วงเวลา การพิจารณาอนุมัติการขาด ลา สาย เป็นต้น) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยังได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการติดตาม/การควบคุมการทำงานและรายงานให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ และเพื่อการจัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงานและปริมาณการผลิต คิดเป็นร้อยละ 69.0 และ 49.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 และ 3.37 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และ 0.73 ตามลำดับ

5.2.2.2.4 การควบคุมด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการควบคุมสินค้าคงเหลือให้เป็นไปตามปริมาณขั้นต่ำในการจัดเก็บสินค้า และควบคุมการส่งมอบสินค้าให้เป็นไปตามระยะเวลาที่วางแผนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 70.0 และร้อยละ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.19 และ 3.03 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 และ 1.19 ตามลำดับ

5.2.2.2.5 การควบคุมด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลกำไรตามเป้าหมายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.69 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ เพื่อการควบคุมภายในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงาน และเพื่อควบคุม

การเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน คิดเป็นร้อยละ 89.0, 85.0, 83.0 และ 78.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน และเพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงานในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.76 และ 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 และ 0.91 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ และเพื่อการควบคุมภัยในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.46 และ 3.44 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.15 และ 0.96 ตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมด้านการดำเนินงานมากที่สุด และส่วนใหญ่มีระดับการใช้งานในระดับมากอีกด้วย รองลงมาเพื่อการตลาด และด้านบุคคล โดยเฉพาะเพื่อการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน เช่น ความเหมาะสมของการจ่ายค่าล่วงเวลา การพิจารณาอนุมัติการขาด สาย และลา เป็นต้น ตามลำดับ แต่ทั้งหมดนี้มีระดับการใช้งานในระดับปานกลางเท่านั้น นั่นหมายถึง ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุมการทำงานประจำในแต่ละวัน (Day-to-day Operation) และเพื่อวัดคุณประสิทธิภาพหลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ เพื่อการวัดผลกำไรตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ นั่นเอง

5.2.2.3 การใช้ประโยชน์เพื่อการส่งการและตัดสินใจ ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.3.1 การส่งการและการตัดสินใจด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม/ลดรายการสินค้าหรือบริการ เพื่อการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าหรือบริการ และเพื่อการตัดสินใจปรับเปลี่ยนกิจกรรมส่งเสริมการขาย คิดเป็นร้อยละ 78.0, ร้อยละ 75.0 และ ร้อยละ 66.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.20, 3.15 และ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87, 0.99 และ 0.80 ตามลำดับ

5.2.2.3.2 การส่งการและการตัดสินใจด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านการผลิต โดยเฉพาะเพื่อการตัดสินใจซื้อเพิ่ม หรือเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ การตัดสินใจเพิ่มหรือลดสายผลิตภัณฑ์หรือส่วนงาน และการตัดสินใจเลือกผู้ขายวัตถุคุณภาพ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบธุรกิจการผลิตส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการตัดสินใจว่าจะซื้อหรือผลิตวัตถุคุณภาพขึ้นใช้เอง คิดเป็นร้อยละ 85.71 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54

5.2.2.3.3 การส่งการและการตัดสินใจด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อส่งการและตัดสินใจปรับเพิ่มหรือลดค่าแรง/เงินเดือน และตัดสินใจเพิ่มหรือลดจำนวนพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 71.0 และ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงิน

การเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.24 และ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02 และ 0.96 ตามลำดับ

5.2.2.3.4 การสั่งการและการตัดสินใจด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม / ลดระยะเวลาในการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ และการตัดสินใจเพิ่ม / ลดปริมาณการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ คิดเป็นร้อยละ 71.0 และร้อยละ 61.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.36 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 และ 0.78 ตามลำดับ

5.2.2.3.5 การสั่งการและตัดสินใจด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์เพิ่มเติม และการตัดสินใจปรับปรุงหรือขยายกิจการใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.0 และ 73.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.70 และ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 และ 1.06 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังมีผู้ประกอบการบางส่วนที่ได้ใช้และไม่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในการเลิกกิจการ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และ 43.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่ใช้ประโยชน์จากการเงินนั้น มีระดับการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.79 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน และส่วนใหญ่มีระดับการใช้งานในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจเกี่ยวกับการผลิตเลย คิดเป็นร้อยละ 71.43 เนื่องจากในการสั่งการหรือตัดสินใจที่จะผลิตสินค้า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะตัดสินใจจากคำสั่งชี้ของลูกค้า และแนวโน้มของสภาวะเศรษฐกิจ มากกว่าการดูตัวเลขจากการเงิน นอกจากนี้ ผู้ประกอบการทั่วไปส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจจากภัยมิเงินเพิ่มเติม และตัดสินใจเพิ่ม/ลดจำนวนทุนดำเนินงาน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และ 62.0 ตามลำดับ เนื่องจาก ในการตัดสินใจภัยมิเงินเพิ่มเติมนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะพิจารณาถึงความจำเป็นของกิจการ และข้อเสนอของแหล่งเงินทุน มากกว่าการดูตัวเลขจากการเงิน นอกจากนี้ ในการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการมักจะไม่มีการตัดสินใจเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดจำนวนทุนดำเนินงานบ่อยครั้งนัก

5.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ ด้วยค่าสถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังนี้

5.2.3.1 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากข้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้ และผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเหล่านี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดการวางแผนระบบบัญชีที่ถูกต้อง และเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.31 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.18 ที่ค่าเฉลี่ย 3.62 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

3) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหา และข้อจำกัดในเรื่องขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.82 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.30

5.2.3.2 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากความล่าช้าของการแสดงข้อมูลในรายงานทางการเงิน

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้ และผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเหล่านี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องจำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีซึ่งไม่เพียงพอต่อบริษัทงานนั้น คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 54.0 และ 57.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหา และข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.39 ที่ค่าเฉลี่ย 3.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.25 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.77 ที่ค่าเฉลี่ย 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07

3) ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 50 ทั้งนั้น ผู้ประกอบการที่เห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหา

ในเรื่องดังกล่าววนั้น ได้ให้ระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.00 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

5.2.3.3 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาระบุการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน ทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลจากการเงินมาใช้ประโยชน์ในด้านการวางแผน การควบคุม การสั่งการ และการตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.24 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

5.2.3.4 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากผู้รับผิดชอบงานด้านบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ ในการดำเนินงานของธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอในการดำเนินธุรกิจ แต่มีสัดส่วนใกล้เคียงกับผู้ประกอบการที่ไม่มีปัญหาในการดำเนินธุรกิจในเรื่องดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04

5.2.3.5 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากผู้ประกอบการไม่เห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงิน นอกเหนือจากการยื่นเสียภาษี และยื่นให้พาณิชย์จังหวัด

ผู้ประกอบการส่วนมากเห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินเพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากการยื่นเสียภาษีและยื่นให้พาณิชย์จังหวัดเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 85.0 อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้พบว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการดำเนินงานได้อย่างเต็มที่นั้น เนื่องจากปัจจัยต่อไปนี้

1) การขาดความละเอียดในการตรวจสอบบัญชีของผู้สอบบัญชี ทำให้งบการเงินขาดความน่าเชื่อถือและไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

2) ธุรกิจจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูกมีวิธีการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ดังนั้น จึงเกิดการถ่ายทอดความรู้และทศนัคติในการบริการธุรกิจดังกล่าวจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก

3) นักบัญชีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ขาดทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น และไม่มีจรรยาในงานบริหาร ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหานำการทำงาน นักบัญชีมักจะไม่ปรึกษาผู้อื่น อีกทั้งนักบัญชีส่วนใหญ่ขาดความรู้ทางด้านภาษีอากรและหลักการบัญชีที่ถูกต้องและแม่นยำ ส่งผลให้เกิดการทำงานที่ผิดพลาดอยู่เสมอ และไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประกอบการได้ เช่น ไม่สามารถเสนอข้อมูลเพื่อการพัฒนาองค์กร

4) การบันทึกบัญชีที่ไม่ถูกต้องและครบถ้วนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่งผลให้ตัวเลขที่อยู่ในงบการเงินไม่สะท้อนสถานะทางการเงิน และผลการดำเนินงานที่แท้จริง

5.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variances: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะยอมรับสมมติฐานเมื่อค่า Sig น้อยกว่า 0.05 และหากพบว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจะนำค่าเฉลี่ยดังกล่าวนั้นไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคูใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ ประเภทของการประกอบธุรกิจ และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ที่แตกต่างกันจะมีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างไรก็ตาม ขนาดของธุรกิจจำแนกตามเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ จำแนกตามมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) และจำแนกตามจำนวนพนักงานและลูกจ้างที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู ที่แตกต่างกัน ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคูใดบ้างที่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคูแล้วพบว่า

1. ขนาดธุรกิจ

1) ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ 5 - 10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.58

2) ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกินกว่า 10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75

2. มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)

1) ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) 50 - 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.14

2) ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) เกินกว่า 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.53

3. จำนวนพนักงานและลูกจ้าง

1) ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง 50-100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.73

2) ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างมากกว่า 100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.49

5.3 ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อสังเกต

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนและการควบคุมการดำเนินงานมากกว่าเพื่อการส่งการและตัดสินใจ โดยเฉพาะการวางแผนและการควบคุมเพื่อให้กิจการมีผลการดำเนินที่บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ เพิ่มการทำกำไรสูงสุดของกิจการ ดังนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการวางแผนการทำกำไร วางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการวางแผนการส่งเสริมการขายและบริการ รวมถึงการควบคุมการทำงานประจำในแต่ละวัน (Day-to-day Operation) ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบกิจการนั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการส่งการและตัดสินใจน้อยกว่าด้านอื่น เนื่องจาก การประกอบธุรกิจส่วนใหญ่ได้สืบทอดวิธีการบริหารจัดการจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ดังนั้น ใน การส่งการและตัดสินใจ ได้ฯ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักจะใช้เทคนิคที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากรุ่นพ่อนั้นเอง

นอกจากนี้ ปัญหาและข้อจำกัดที่ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเงินได้อย่างเต็มที่นั้นไม่ได้มาจากปัญหาด้านความเพียงพอของอุปกรณ์และเทคโนโลยีต่างๆ เพราะผู้ประกอบการสามารถจัดซื้อห้าสิ่งเหล่านี้มาเต็มในธุรกิจได้ หากแต่ปัญหาหลักนั้นมีสาเหตุมาจากการรู้ความสามารถของบุคลากร โดยเฉพาะความรู้ด้านบัญชีและภาษีอากร ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการเองหรือบุคลากรทางการบัญชี อันส่งผลให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการลดน้อยลง

อีกทั้ง ขนาดของธุรกิจส่วนใหญ่ในจังหวัดอุบลราชธานีมีเงินทุนจัดตั้งไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีมูลค่าทรัพย์สินรวมสุทธิของกิจการในรอบระยะเวลาบัญชี 2555 ไม่เกิน 50 ล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นธุรกิจขนาดเล็ก อาจส่งผลให้มีการใช้ประโยชน์จากการเงินได้ไม่เต็มที่ ซึ่งจะสอดคล้องกับผลการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) นั้นเอง

5.3.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

- แม้ว่าทัศนคติและวิธีการประกอบธุรกิจที่สืบทอดกันจากรุ่นสู่รุ่นนั้นจะมีความสำคัญและช่วยให้ธุรกิจนั้นสามารถดำเนินการอย่างประสบความสำเร็จมาได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งก็ตาม แต่ในสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต การแข่งขันที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น และกฎหมายต่างๆ ที่สลับซับซ้อนมากกว่าเดิมนั้น ทำให้ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจะต้องมีความรู้ในการประกอบธุรกิจที่หลากหลายศาสตร์ เช่น การบริหารจัดการ การบัญชี การเงิน กฎหมาย ภาษีอากร และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง รู้ลึกและรู้จริง โดยเฉพาะการอ่านงบการเงินให้เป็น และสามารถนำตัวเลขในงบการเงินไปวิเคราะห์สถานะทางการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการ อันนำไปสู่การวางแผน การ

ควบคุม การตัดสินใจและการสั่งการให้กิจการดำเนินการไปได้อย่างประสบความสำเร็จและยั่งยืนในอนาคต

2. ปัญหาและข้อจำกัดที่ผู้ประกอบการพบว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากคนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความไม่น่าเชื่อถือของงบการเงิน แม้ว่าจะผ่านการทำของนักบัญชี และผ่านการตรวจสอบของผู้สอบบัญชีมาแล้วก็ตาม ผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่ที่ยังคงไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินเหล่านั้นไปใช้งานได้ เพราะตัวเลขดังกล่าวไม่ได้สะท้อนผลการดำเนินงานจริง ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้ประกอบการควรเพิ่มความระมัดระวัง และรอบคอบในการคัดเลือกผู้ทำบัญชี และผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญในการจัดทำและตรวจสอบงบการเงิน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเกิดจากการจ้างบุคคลเหล่าโดยตรง หรือจ้างผ่านสำนักงานบัญชีก็ตาม ทั้งนี้ เพิ่มประโยชน์ในการเพิ่มคุณค่าให้กับงบการเงินของกิจการ นั่นเอง

บรรณานุกรม

- กษกร เฉลิมกาญจน์. 2544. การบัญชีบริหาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. 2543. พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543. กรุงเทพฯ : กระทรวงพาณิชย์.
- _____ 2556. ข้อมูลการจดทะเบียนนิติบุคคลจังหวัดอุบลราชธานี. กรุงเทพฯ : งานนิติบุคคลทางคอมพิวเตอร์ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์.
- กัลยากรณ์ ปานมะเริง เบอร์ค. 2546. การบัญชีการเงิน Financial Accounting. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ห้อป จำกัด.
- จุติพร สิริอรุณรุ่งโรจน์. 2546. ความต้องการใช้ข้อมูลทางการบัญชีในการตัดสินใจด้านกิจกรรมทางการตลาดของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ในเขตจังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ บัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญเสริม วิมุกตพันธ์ และคณะ. 2554. การบัญชีขั้นกลาง 1. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : บริษัทวี.พรินท์ (1991) จำกัด.
- ภัทร นาคน้อย. 2551. การใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยลักษณ์.
- วัลลภ รัฐฉัตรานนท์. 2554. เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมนึก เอื้อจริรพงษ์พันธ์. 2546. การบัญชีต้นทุน แนวคิด และการประยุกต์เพื่อการตัดสินใจเชิงบริหาร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต.
- สกัญญา คำวนวนสกุณี. 2543. การใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานของธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- สรพงษ์ ศักดิ์สุจริต. 2550. ความเข้าใจเกี่ยวกับงบการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจในเขตจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ บัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กัลย์ธิรา สุทธิญาณวิมล. 2552. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงบการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตในเขตภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ บัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. 2552. กลยุทธ์การบริหารบัญชีเพื่อธุรกิจก้าวไกล ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจ. บทความ. กรุงเทพฯ : ธนาคารกสิกรไทย.

ภาคผนวก 1

บทความสำหรับการเผยแพร่

“ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงิน
ของผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดอุบลราชธานี”

ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อการบริหารกิจการ

Problems and limitations on the use of the financial statements for SMEs'
entrepreneurs in business management

ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์ (Sirirut Jaensirisak)¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ใน การบริหารธุรกิจ โดยเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี และเลือกตัวอย่างตามสัดส่วน จำนวน 100 ราย และสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ประกอบการ 10 ราย โดยใช้แบบสอบถามทั้งแบบมีและไม่มีโครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับ (1) ข้อมูลทางการเงิน ที่ผิดพลาด เพราะขาดการวางแผนระบบบัญชีที่ถูกต้องและเหมาะสม และขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย (2) ความล่าช้าของการแสดงข้อมูลในงบการเงิน เพราะจำนวนบุคลากร ทางด้านบัญชีมีไม่เพียงพอ กับปริมาณงาน และ (3) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจใน การอ่านงบการเงิน อีกทั้ง บุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และ ประสบการณ์อย่างเพียงพอ ส่งผลให้ผู้ประกอบการไม่สามารถนำข้อมูลจากการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

Abstract

The objective of this research was to study problems or limitations on the use of financial statements for SMEs' entrepreneurs in business management. Data collected from 100 entrepreneurs in Amphoe Muang, Ubon Ratchathani province and also selected 10 of them to deep interview process by using both constructed and unconstructed questionnaires. The research found that most of the entrepreneurs agreed that their businesses had problems or limitations on the use of the financial statements in terms of (1) error of financial information because lacking of correct and appropriate accounting system and also personal who can carry out the high technology in order to gather and analyze data; (2) delay of financial statements' presentation cause of insufficient of accounting staffs, and (3) lacking of knowledge and understanding in financial statements for most of the entrepreneurs and the accounting staffs. Therefore, the entrepreneurs would not be able to utilized information from the financial statements fully.

คำสำคัญ : ผู้ประกอบการ งบการเงิน

Keywords : Entrepreneur, Financial Statement

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ความสำคัญและความเป็นมา

ในยุคปัจจุบัน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ กว่าร้อยละ 95 ของธุรกิจเอกชนในประเทศไทยเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งถือว่าเป็นระบบเศรษฐกิจที่ใหญ่ และมีความสำคัญที่รัฐบาลควรให้การสนับสนุนเพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันได้กับประเทศต่างๆได้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2556) ภาครัฐและเอกชนหลายแห่งได้มีการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ SMEs เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการให้พัฒนาศักยภาพ ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างเต็มกำลัง ตัวอย่างการส่งเสริมจากหน่วยงานของภาครัฐ คือ สำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี และหน่วยงานกระทรวงพาณิชย์ในภูมิภาคในฐานะหน่วยงานผู้นำในการดูแล ขับเคลื่อนเศรษฐกิจการค้าของจังหวัด ได้ร่วมมือกับภาคเอกชนในจังหวัดในการกำหนดยุทธศาสตร์การค้าของจังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2555 - 2559 ซึ่งเน้นด้านการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าของจังหวัดและของไทยให้ขยายตัวอย่างยั่งยืน และน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับใช้ โดยมีกลยุทธ์ที่ต้องการ “มุ่งยกระดับการค้า เชื่อมโยงสู่วงกลมเศรษฐกิจ” นำมาสู่การกำหนดเป็นพันธกิจหลายประการ โดยหนึ่งในพันธกิจนั้นคือ เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการ OTOP เครือข่ายวิสาหกิจชุมชน และ ผู้ประกอบการขนาดย่อม เพื่อเสริมสร้างให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของจังหวัดให้เกิดความเข้มแข็งและสามารถเข้าถึงแหล่งทุน มีความรู้ความเข้าใจในกฎระเบียบทางการค้าทั้งภายในและระหว่างประเทศ

ในจังหวัดอุบลราชธานีมีการดำเนินธุรกิจ SMEs เพิ่มขึ้นจำนวนมาก โดย SMEs เหล่านี้ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นนิติบุคคลและต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ ที่กำหนดไว้ รวมไปถึงการจัดทำงบการเงิน ซึ่งเป็นรายงานทางบัญชีที่แสดงฐานะการเงิน ผลการดำเนินงานของกิจการ การเปลี่ยนแปลงของเงินสดและส่วนของผู้ถือหุ้นในรอบปีบัญชีที่ผ่านมาด้วย ทั้งนี้งบการเงินที่กิจการจัดทำขึ้น นอกจากเพื่อประโยชน์ในการเสนอรายงานทางการเงินต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า และเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลให้ถูกต้องตามประมวลรัษฎากรแล้ว ผู้บริหารของกิจการยังสามารถใช้ข้อมูลในงบการเงิน เพื่อวิเคราะห์และวางแผนการดำเนินงาน รวมทั้งปรับปรุงผลการดำเนินงานของกิจการของตน ให้ดีขึ้น อีกทั้ง หากผู้ประกอบการต้องการจะหาแหล่งเงินกู้จากธนาคารหรือสถาบันการเงินเพื่อใช้หมุนเวียนในกิจการแล้วด้วย ธนาคารหรือสถาบันการเงินเหล่านั้นก็จะใช้งบการเงินในการวิเคราะห์ ความเสี่ยง และความสามารถในการชำระคืนเงินต้นและดอกเบี้ยก่อนการตัดสินใจปล่อยสินเชื่อ เช่นเดียวกัน แต่ในทางปฏิบัติแล้ว เราไม่อาจทราบได้ว่าผู้ประกอบ SMEs โดยส่วนใหญ่แล้วให้ความสำคัญกับงบการเงินต่อการตัดสินใจในเชิงธุรกิจมากน้อยเพียงใด หรือผู้ประกอบการสามารถอ่านรายงานทางการเงินได้เข้าใจมากน้อยเพียงใด สาเหตุหนึ่งอาจมาจากการขาดความรู้เกี่ยวกับงบการเงิน หรือการมองไม่เห็นประโยชน์ของการใช้งบการเงินในการทำธุรกิจ รวมถึงการขาดการวางแผนเกี่ยวกับธุรกิจของตนในอนาคตด้วยก็เป็นไปได้ งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในกระบวนการบริหารธุรกิจ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับงบการเงินและปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงิน

งบการเงิน (Financial Statement) หมายถึง รายงานข้อมูลทางการเงินที่ได้จัดทำขึ้นจากข้อมูลทางการเงินที่กิจการได้จดบันทึกไว้ในรอบระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงผลการดำเนินการ ฐานะการเงินหรือการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินของกิจการในรอบระยะเวลาหนึ่ง

งการเงินมีบทบาทสำคัญอย่างมากสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจ และยิ่งมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า (2543) ได้ขอต่อคณะกรรมการธุรกิจและบริการใช้พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 โดยมีเนื้อหาสำคัญที่ต้องการทำให้คุณภาพของการจัดทำบัญชีของภาคธุรกิจมีมาตรฐานยิ่งขึ้น มีการเปิดเผยข้อมูลอย่างเพียงพอ ซึ่งจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจการค้าของประเทศไทยโดยรวมและเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้สารสนเทศจากการเงิน นอกจากนี้ ศูนย์วิจัยสิทธิไทย (2552) ได้อธิบายว่ากลยุทธ์ การบริหารบัญชีเพื่อธุรกิจก้าวไกล ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจ ถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่ผู้ประกอบการ SMEs ในไทยไม่ควรมองข้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งหากผู้ประกอบการสามารถบริหารระบบบัญชีภายในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำสารสนเทศทางบัญชีมาประยุกต์ใช้ประกอบการวางแผน การตัดสินใจ การควบคุม การประเมินผล และการปรับปรุงแก้ไขงาน จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนและดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อันจะช่วยให้ธุรกิจสามารถก้าวไกลในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจได้อย่างแน่นอน

กัลยาภรณ์ ปานมะเริง เบอร์ค (2546) ได้กล่าวถึงงบการเงินซึ่งผู้ใช้งบการเงินสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกิจการ ได้แก่ งบดุล งบกำไรขาดทุน งบแสดงการเปลี่ยนแปลงในส่วนของเจ้าของ และงบกระแสเงินสด ซึ่งงบการเงินเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สารสนเทศเกี่ยวกับฐานะการเงิน ผลการดำเนินงาน กระแสเงินสด และการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินของกิจการซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงินในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับบัญชีริม วิมุกตะนันท์ และคณะ (2554) ซึ่งได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานในการจัดทำและนำเสนองบการเงิน โดยอ้างอิงจากแม่บทการบัญชีว่า การจัดทำงบดังกล่าวได้จัดทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์โดยทั่วไป และมีการจัดทำและนำเสนออย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งเพื่อสนับสนุนความต้องการสารสนเทศของผู้ใช้งบการเงินซึ่งต้องใช้งบการเงินเป็นแหล่งสารสนเทศทางการเงินที่สำคัญ เพื่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจ เช่น ประเมินความสามารถของกิจการในการจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างและผู้ขายสินค้า การจ่ายดอกเบี้ย การจ่ายเงินกู้ เป็นต้น นอกจากนี้ McMahon, R. (2005) ยังได้กล่าวว่า หน้าที่สำคัญของการรายงานทางการเงินคือการทบทวนสิ่งที่ผ่านไปและการยืนยันข้อมูลทางการเงินเพื่อประโยชน์หลักในการประเมินความสามารถของกิจการในการตัดสินใจในอดีตและกำหนดสถานภาพในปัจจุบัน

สารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหาร

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นงบการเงินมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการบริหารธุรกิจ ดังที่สมนึก เอ็มจิระพงษ์พันธ์ (2546) ได้อธิบายถึง สารสนเทศทางการบัญชีกับบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารที่จะทำให้การบริหารธุรกิจบรรลุวัตถุประสงค์ ไว้ดังนี้คือ ผู้บริหารที่มีความสามารถจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่งานที่บริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุประสิทธิผลตามนโยบายของกิจการ งานของผู้บริหารที่มีความจำเป็นและเครื่องมือที่ถูกใช้ในการวัดความสามารถเชิงการบริหารของผู้บริหาร สามารถจำแนกได้เป็นหน้าที่งาน ได้แก่ การวางแผน การวางแผน การควบคุม และการตัดสินใจ

ดังนั้น การที่ผู้บริหารจะสามารถทำหน้าที่ทางการบริหารได้อย่างสมบูรณ์ ผู้บริหารจำต้องมีสารสนเทศที่มีคุณภาพ และเป็นประโยชน์ต่อการทำหน้าที่ทางการบริหารได้อย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้ จึงได้กล่าวไว้ว่าสารสนเทศจึงเปรียบเสมือนเป็นตัวขับเคลื่อนการบริหารให้ดำเนินต่อไปได้ ผู้บริหารคนใดไม่มีสารสนเทศเพื่อการบริหารก็จะขาดพลังที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆได้ ดังนั้น สารสนเทศทางการบัญชีจึงเป็นข้อมูลประเภทหนึ่งที่มีสำคัญ และจำเป็นต่อผู้บริหารในระดับต่างๆ ทั้งนี้

เพริ่งสารสนเทศทางการบัญชีเป็นสารสนเทศที่เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรของกิจการที่สามารถกำหนดมูลค่าเป็นตัวเงินได้ เมื่อมองถึงหน้าที่ทางการบริหารจะพบว่าหน้าที่ทางการบริหารมีการใช้สารสนเทศทางการบัญชีด้วยกันทั้งสิ้น

ปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงิน

ปัจจุบันนี้ ธุรกิจ SMEs เข้าถึงแหล่งทุนได้ยากกว่ากิจกรรมขนาดใหญ่ เนื่องจาก ความมั่นคง ความน่าเชื่อถือของกิจการ ความไม่เพียงพอของหลักทรัพย์ค้ำประกัน และความไม่พร้อมของเอกสารทางการเงิน เช่น ขาดการเก็บข้อมูลทางการเงินอย่างเป็นระบบ ความไม่โปร่งใสของข้อมูลทางการเงิน ซึ่งส่งผลให้ SMEs ไม่สามารถพัฒนาให้มีความเป็นมาตรฐาน โปร่งใส และยั่งยืนได้ในอนาคต (ธงชัย อำนวย, 2556 (ก)) นอกจากนี้ ธงชัย อำนวยสวัสดิ์ (2556 (ข)) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า คุณภาพทางการเงินที่ดีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ย่อมมาจากการมีงบการเงินที่ถูกต้อง เชื่อถือได้และทันเวลา ซึ่งจะนำไปสู่ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งทุนภายนอก และสร้างความแข็งแกร่งทางการเงินให้กับกิจการ แต่ในปัจจุบันนี้ SMEs ยังขาดความรู้ในการจัดทำระบบบัญชีที่ตรงกับความต้องการของหน่วยงานภาครัฐ การไม่ตระหนักรถึงความสำคัญและประโยชน์ของรายงานทางการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับ สุกัญญา คำนวนสกุณี (2543) ซึ่งได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไข ปัญหาในการใช้รายงานทางการเงินในการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งพบว่า ช่วงเวลาที่จัดทำรายงานทางการเงินส่วนใหญ่จะจัดทำในช่วงเวลาสั้นเดือน ทั้งนี้เนื่องจากต้องการทราบผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของธุรกิจ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆเกี่ยวกับเงินทุนหมุนเวียนของธุรกิจ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของธุรกิจขนาดย่อม ผู้จัดทำรายงานทางการเงินจะมีฝ่ายบัญชีที่รับผิดชอบในการจัดทำรายงานทางการเงินเอง โดยไม่นิยมจ้างบุคคลจากภายนอก ทั้งนี้อาจเนื่องจากเป็นการรักษาความลับทางธุรกิจบางอย่าง เนื่องจากปัจจุบันมีการแข่งขันทางธุรกิจค่อนข้างมาก และมีความสะดวกในการที่ผู้บริหารสามารถจะทราบข้อมูลได้ตลอดเวลา

นอกจากนี้ จิตพิร สิริอรุณรุ่งโรจน์ (2546) ได้ศึกษาพบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ข้อมูลทางการบัญชีที่จัดทำขึ้นโดยแผนกบัญชีนั้นมีความเชื่อถือได้มากที่สุด รองลงมาคือ ความครบถ้วน มีประโยชน์ต่อการตัดสินใจ เข้าใจง่าย เปรียบเทียบกันได้ และทันต่อเวลา ตามลำดับ ซึ่งผู้บริหารมีความต้องการให้ข้อมูลที่ได้รับเป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน และต้องการรูปแบบรายงานที่เข้าใจง่าย มีความครบถ้วน และมีการวิเคราะห์ ซึ่งแจงสิ่งผิดปกติ เพื่อสามารถนำรายงานหรือข้อมูลไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจได้ดียิ่งขึ้น และกัลย์ธีรา สุทธิณยานวิมล (2552) ยังได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพของการเงินของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในมุมมองของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ผลการศึกษาพบว่า ระดับความรู้ของผู้ประกอบการที่แตกต่างกันทำให้มีความเข้าใจในงบการเงินแตกต่างกัน คุณภาพด้านความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ ได้แก่ การนำระบบสารสนเทศมาช่วยในการปฏิบัติงานทางด้านการบัญชี จะทำให้การทำงานสะดวก รวดเร็ว ได้ข้อมูลทันเวลาต่อการนำไปใช้ คุณภาพด้านความเชื่อถือได้ ได้แก่ ผู้ประกอบการที่มีพฤติกรรมปิดบังข้อมูลที่สำคัญย่อมทำให้ข้อมูลในงบการเงินขาดความน่าเชื่อถือ และกิจการที่มีระบบการควบคุมภายในที่ดี ทำให้สามารถป้องกันการเกิดการทุจริตและข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงาน รวมถึงการทำให้การจัดทำงบการเงินมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และคุณภาพด้านการเบรียบเทียบกันได้ ได้แก่ มาตรฐานการบัญชีกำหนดแนวทางในการปฏิบัติทางการบัญชี โดยใช้หลักความสมำเสมอ ทำให้งบการเงินเบรียบเทียบกันได้

อย่างไรก็ตาม ภัทรานาคน้อย (2551) ได้ศึกษาปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัญหาและข้อจำกัดที่พบในระดับปานกลางได้แก่ ความล่าช้าของการแสดง รายงานทางการเงิน และการขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำและใช้งบการเงินที่เพียงพอ

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้ได้เก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี และเลือกตัวอย่างตามสัดส่วน จำนวน 100 ราย และสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ประกอบการ 10 ราย โดยใช้แบบสอบถามทั้งแบบมีและไม่มีโครงสร้าง ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จะถูกนำมาประมวลผลเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาในการสรุปผลการศึกษา

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ข้อมูลที่ได้ ถูกนำมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ แล้วทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive analysis) แสดงค่าความถี่หรือร้อยละ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ประกอบการ เช่น เพศ วุฒิการศึกษาสูงสุด ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ และประเภทของธุรกิจ เป็นต้น วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตาราง และแปลผลด้วยการบรรยาย

2. ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์งบการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ โดยสรุปอุปกรณ์นำเสนอในรูปแบบของการบรรยาย และมีค่าระดับ 1 – 5 ซึ่ง 1 หมายถึง มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด และ 5 หมายถึง มีปัญหาในระดับมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60 และมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.0 จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของผู้ประกอบการพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 34.0 มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมากกว่า 10 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่จัดตั้งธุรกิจเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 47.0 และ 45.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 82.0 ประกอบธุรกิจซึ่งมีรายได้

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 85 และมีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ส่วนมากไม่เกิน 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 91.0 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนมากมีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 และมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ส่วนใหญ่เกิน 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.0 (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	40	40.0
หญิง	60	60.0
รวม	100	100.0

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	1	1.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	9.0
อนุปริญญา	19	19.0
ปริญญาตรี	61	61.0
สูงกว่าปริญญาตรี	10	10.0
รวม	100	100.0
ประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน		
น้อยกว่า 1 ปี	15	15.0
1-3 ปี	16	16.0
4-6 ปี	15	15.0
7-10 ปี	20	20.0
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	34	34.0
รวม	100	100.0
ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ		
บริษัทจำกัด	47	47.0
ห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล	45	45.0
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล	8	8.0
รวม	100	100.0
ประเภทของการประกอบธุรกิจ		
การซื้อขายไป	82	82.0
การบริการ	11	11.0
การผลิต	7	7.0
รวม	100	100.0
เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ		
ไม่เกิน 5 ล้านบาท	85	85.0
เกิน 5 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท	8	8.0
เกิน 10 ล้านบาทขึ้นไป	7	7.0
รวม	100	100.0
มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)		
ไม่เกิน 50 ล้านบาท	91	91.0
51 - 100 ล้านบาท	5	5.0
เกินกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป	4	4.0
รวม	100	100.0
จำนวนพนักงานและลูกจ้าง		
ไม่เกิน 50 คน	89	89.0
51 - 100 คน	6	6.0
เกินกว่า 100 คนขึ้นไป	5	5.0
รวม	100	100.0
ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน)		
ไม่เกิน 1 ปี	9	9.0

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	12	12.0
เกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี	13	13.0
เกิน 10 ปี ขึ้นไป	66	66.0
รวม	100	100.0

2. ปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ ผลปรากฏดังนี้

2.1 ข้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีและไม่มีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องการขาดการวางแผนบัญชีที่ถูกต้อง และเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.31 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.18 ที่ค่าเฉลี่ย 3.62 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

3) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.82 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.30

2.2 ความล่าช้าของการแสดงข้อมูลในรายงานทางการเงิน

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีและไม่มีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้ และผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเหล่านี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องจำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีซึ่งไม่เพียงพอ กับปริมาณงานนั้น คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนไม่มีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 54.0 และ 57.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.39 ที่ค่าเฉลี่ย 3.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.25 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.77 ที่ค่าเฉลี่ย 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07

3) ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนมีและไม่มีปัญหาหรือข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 50 ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่เห็นว่ากิจการของตนมีปัญหาในเรื่องดังกล่าว�ั้น ได้ให้ระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.00 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

2.3 การขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน ทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลจากการเงินมาใช้ประโยชน์ในด้านการวางแผน การควบคุม การสั่งการและการตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.24 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

2.4 ผู้รับผิดชอบงานด้านบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ ในการดำเนินงานของธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอในการดำเนินธุรกิจ แต่มีสัดส่วนใกล้เคียงกับผู้ประกอบการที่ไม่มีปัญหาในการดำเนินธุรกิจในเรื่องดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04

2.5 ผู้ประกอบการไม่เห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงิน นอกเหนือจากการยื้นเสียภาษี และยื่นให้พัฒนาระบบทั่วไป

ผู้ประกอบการส่วนมากเห็นประโยชน์ในการใช้งบการเงินเพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากการยื้นเสียภาษีและยื่นให้พัฒนาระบบทั่วไปนั้น คิดเป็นร้อยละ 85.0

อภิปรายผล

ปัญหาหรือข้อจำกัดหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเงินได้อย่างเต็มที่นั้นไม่ได้มาจากปัญหาด้านความเพียงพอของอุปกรณ์และเทคโนโลยีต่างๆ เพราะผู้ประกอบการสามารถจัดซื้อหาสิ่งเหล่านี้มาเติมเต็มในธุรกิจได้ หากแต่ปัญหาหลักนั้นมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความสามารถของบุคลากร โดยเฉพาะความรู้ด้านบัญชีและภาษีอากร ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการเองหรือบุคลากรทางการบัญชี อันส่งผลให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการลดน้อยลง และมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้ทราบว่า สาเหตุอื่นที่ทำให้ผู้ประกอบไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการดำเนินงานได้อย่างเต็มที่นั้น เป็นผลจากปัจจัยต่อไปนี้

1) การขาดความละเอียดในการตรวจสอบบัญชีของผู้สอบบัญชี ทำให้งบการเงินขาดความน่าเชื่อถือและไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

2) ธุรกิจจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูกมีวิธีการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ดังนั้น จึงเกิดการถ่ายทอดความรู้และทักษะคดีในการบริการธุรกิจดังกล่าวจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก

3) นักบัญชีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ขาดทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น และไม่มีใจรักในงานบริหาร ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหาในการทำงาน นักบัญชีมักจะไม่ปรึกษาผู้อื่น อีกทั้ง นัก

บัญชีส่วนใหญ่ขาดความรู้ทางด้านภาษีอากรและหลักการบัญชีที่ถูกต้องและแม่นยำ ทำงานที่ผิดพลาดอยู่เสมอ และไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประกอบการได้ เช่น ไม่สามารถเสนอข้อมูลเพื่อการพัฒนาองค์กร

4) การบันทึกบัญชีที่ไม่ถูกต้องและครบถ้วนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่งผลให้ตัวเลขที่อยู่ในงบการเงินไม่สะท้อนสถานะทางการเงิน และผลการดำเนินงานที่แท้จริง (ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้งบการเงิน

ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัด ในการใช้งบการเงิน	ไม่ใช่	ใช่	ระดับของปัญหา						ระดับของปัญหา โดยเฉลี่ย			
		รวม	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)	ค่าเฉลี่ย (SD)	ความ หมาย			
จำนวน (ร้อยละ)												
1. ข้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด												
1.1 ขาดการวางแผนระบบบัญชีที่ถูกต้อง เหมาะสม		42 (42.0)	58 (58.0)	3 (5.17)	1 (1.72)	8 (13.79)	41 (70.69)	5 (8.62)	3.76 (1.06)	มาก		
1.2 ขาดเทคโนโลยีที่ช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล		45 (45.0)	55 (55.0)	3 (5.45)	6 (10.91)	3 (5.45)	40 (72.73)	3 (5.45)	3.62 (1.22)	มาก		
1.3 ขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย		45 (45.0)	55 (55.0)	3 (5.45)	4 (7.27)	3 (5.45)	38 (69.09)	7 (12.73)	3.76 (1.3)	มาก		
2. ความล่าช้าของผลกระทบจากการเงิน												
2.1 ล่าช้าของบุคลากรทางด้านบัญชีไม่เพียงพอ กับปริมาณงาน		48 (48.0)	52 (71.43)	3 (5.77)	5 (9.62)	6 (11.54)	35 (67.31)	3 (5.77)	3.58 (1.14)	มาก		
2.2 อุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอ ต่อการปฏิบัติงาน		54 (54.0)	46 (46.0)	4 (8.70)	5 (10.87)	6 (13.04)	28 (60.87)	3 (6.52)	3.46 (1.25)	ปาน กลาง		
2.3 ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยใน การเก็บรวบรวม/วิเคราะห์ข้อมูล		57 (57.0)	43 (43.0)	1 (2.33)	5 (11.63)	7 (16.28)	27 (62.79)	3 (6.98)	3.60 (1.07)	มาก		
2.4 ขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือ ในการรวบรวม/วิเคราะห์ข้อมูล		50 (50.0)	50 (50.0)	3 (6.00)	4 (8.00)	6 (12.00)	32 (64.00)	5 (10.00)	3.64 (1.22)	มาก		
3. การขาดความรู้ความเข้าใจใน การอ่านงบการเงิน		42 (42.0)	58 (58.0)	2 (3.45)	3 (5.17)	14 (24.14)	34 (58.62)	5 (8.62)	3.64 (0.97)	มาก		
4. ผู้รับผิดชอบด้านบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ ในการทำธุรกิจ		48 (48.0)	52 (52.0)	2 (3.85)	3 (5.77)	9 (17.31)	32 (61.54)	6 (11.54)	3.71 (1.04)	มาก		
5. ไม่เห็นประโยชน์ในการใช้งบ การเงิน นอกเหนือจากการยื่นเสียภาษี และยื่นให้พาณิชย์จังหวัด		85 (85.0)	15 (15.0)	1 (6.67)	1 (6.67)	7 (46.67)	4 (26.67)	2 (13.33)	3.33 (1.05)	ปาน กลาง		

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แม้ว่าทัศนคติและวิธีการประกอบธุรกิจที่สืบทอดกันจากรุ่นสู่รุ่นนั้นมีความสำคัญและช่วยให้ธุรกิจนั้นสามารถดำเนินการอย่างประสบความสำเร็จมาได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งก็ตาม แต่ในสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต การแข่งขันที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น และกฎหมายต่างๆ ที่สถาบัตช์อนมากกว่าเดิมนั้น ทำให้ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจะต้องมีความรู้ในการประกอบธุรกิจที่หลากหลายศาสตร์ เช่น การบริหารจัดการ การบัญชี การเงิน กฎหมาย ภาษีอากร และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง รู้ลึกและรู้จริง โดยเฉพาะการอ่านงบการเงินให้เป็น และสามารถนำตัวเลขในงบการเงินไปวิเคราะห์สถานะทางการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการ อันนำไปสู่การวางแผน การควบคุม การตัดสินใจ และการสั่งการให้กิจการดำเนินการไปได้อย่างประสบความสำเร็จและยั่งยืนในอนาคต

2. ปัญหาและข้อจำกัดที่ผู้ประกอบการพบว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากคนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความไม่น่าเชื่อถือของงบการเงินแม้ว่าจะผ่านการจัดทำของนักบัญชี และผ่านการตรวจสอบของผู้สอบบัญชีมาแล้วก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่กังวลไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินเหล่านั้นไปใช้งานได้ เพราะตัวเลขดังกล่าวไม่ได้สะท้อนผลการดำเนินงานจริง ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้ประกอบการควรเพิ่มความระมัดระวัง และรับรองในการคัดเลือกผู้ทำบัญชี และผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ที่มีความรู้ ความสามารถและเชี่ยวชาญในการจัดทำและตรวจสอบงบการเงิน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเกิดจากการจ้างบุคคลเหล่าโดยตรง หรือจ้างผ่านสำนักงานบัญชีก็ตาม ทั้งนี้ เพิ่มประโยชน์ในการเพิ่มคุณค่าให้กับงบการเงินของกิจการนั้นเอง

บรรณานุกรม

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. 2543. พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543. กระทรวงพาณิชย์ : กรุงเทพฯ.
- กัลยาภรณ์ ปานมะเริง เบอร์ค. 2546. การบัญชีการเงิน Financial Accounting. กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์ห้อป จำกัด.
- จุติพร สิริอุรุณรุ่งโรจน์. 2546. ความต้องการใช้ข้อมูลทางการบัญชีในการตัดสินใจด้านกิจกรรมทางการตลาดของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ในเขตจังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ บัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธงชัย สวัสดิ์. 2556 (ก). รายงานทางการเงินกับการแข่งขันทางการเงินของ SMEs ไทย (ตอนที่ 1). สืบค้นวันที่ 4 ตุลาคม 2556 จาก www.bloggang.com/viewdiary.php?id=drnui&month=6-2009&date=22&group=3&gblog=1.
- ธงชัย สวัสดิ์. 2556 (ข). รายงานทางการเงินกับการแข่งขันทางการเงินของ SMEs ไทย (ตอนที่ 2). สืบค้นวันที่ 4 ตุลาคม 2556 จาก www.bloggang.com/viewdiary.php?id=drnui&month=7-2009&date=13&group=3&gblog=2.
- บุญเสริม วิมุกตพันธ์ และคณะ. 2554. การบัญชีขั้นกลาง 1. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด.
- ภัทรา นาคน้อย. 2551. การใช้งบการเงินเพื่อการบริหารของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์. 2546. การบัญชีต้นทุน แนวคิด และการประยุกต์เพื่อการตัดสินใจเชิงบริหาร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต.
- สุกัญญา คำวนวนสกุณี. 2543. การใช้ประโยชน์จากการรายงานทางการเงินในการบริหารงานของธุรกิจขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขา บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 2556. การร่วมลงทุน. สืบค้นวันที่ 4 ตุลาคม 2556 จาก www.sme.go.th/Pages/Equity.aspx.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. 2552. กลยุทธ์การบริหารบัญชีเพื่อธุรกิจก้าวไกล ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ : ธนาคารกสิกรไทย.
- MaMahon, R. 2005. Putting SME Financial Reporting into Theoretical and Practical Perspective. SHOOL OF COMMERCE RESEARCH PAPER SERIES : 98-10, The Flinders University of South Australia.

ภาคผนวก 2

แบบสอบถามงานวิจัย

แบบสอบถาม

การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการขนาดย่อม
ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง "การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหาร กิจการของผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี" ซึ่งงานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ข้อมูลที่ได้รับจากการสอบถามจะนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการและจะเก็บเป็นความลับ นักวิจัยครรับขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามนี้เป็นอย่างดี

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการและธุรกิจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านในปัจจุบันมากที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. ระดับการศึกษาสูงสุด

- ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย
- มัธยมศึกษาตอนปลาย
- อนุปริญญา หรือเทียบเท่า
- ปริญญาตรี
- สูงกว่าปริญญาตรี

3. ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ

- น้อยกว่า 1 ปี
- 1 - 3 ปี
- 4 - 6 ปี
- 7 - 10 ปี
- 多于 10 ปี

4. ประเภทของการเงินที่ท่านได้ใช้ประโยชน์ในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชี (ปี) (เฉพาะข้อนี้ต้องได้มากกว่า 1 ข้อ)

- งบแสดงฐานะทางการเงิน (งบดุล)
- งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น
- อื่นๆ .....
- งบกำไรขาดทุน
- หมายเหตุประกอบงบการเงิน

5. สถานประกอบการของท่านเป็นนิติบุคคลประเภท

- บริษัท
- ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล
- ห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล
- อื่นๆ (ระบุ.....)

6. ประเภทธุรกิจหลัก

☐ ซื้อขายไป	☐ บริการ
☐ ผลิต	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

7. ขนาดของธุรกิจ

7.1 เงินทุนในการจัดตั้งกิจการ

☐ ไม่เกิน 5 ล้านบาท	☐ เกิน 5 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 10 ล้าน
☐ เกิน 10 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 20 ล้านบาท	☐ เกินกว่า 20 ล้านบาท

7.2 มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)

☐ ไม่เกิน 50 ล้านบาท	☐ 51-100 ล้านบาท
☐ 101-200 ล้านบาท	☐ เกินกว่า 200 ล้านบาท

7.3 จำนวนพนักงานและลูกจ้าง

☐ ไม่เกิน 50 คน	☐ 51-100 คน
☐ 101-200 คน	☐ เกินกว่า 200 คน

7.4 ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน)

☐ ไม่เกิน 1 ปี	☐ ไม่เกิน 5 ปี
☐ เกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี	☐ เกิน 10 ปี ขึ้นไป

1.ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ จากการเงินเพื่อการวางแผน	ขั้นตอน ที่ 1		ขั้นตอนที่ 2 (เฉพาะที่ตอบว่า “ใช้” ในขั้นตอนที่ 1)				
	ไม่ใช้	ใช้	มาก ที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
9. การวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรงหรือเงินเดือน							
ด้านคลังสินค้า (เฉพาะธุรกิจผลิต / ซื้อขายไป)							
10. การวางแผนการเก็บสินค้าคงคลัง (ระยะเวลาในการเก็บรักษา)							
11. การวางแผนส่งมอบสินค้า							
12. การวางแผนปริมาณสินค้าสำรองรูปคงเหลือปลายงวดขั้นต่ำ							
ด้านการดำเนินงาน							
13. การวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน							
14. การวางแผนการทำกำไรของกิจการ							
15. การวางแผนภาษีอากร							
16. การวางแผนการลงทุนหรือขยายกิจการ							
17. การวางแผนการจัดหาเงินทุน (เช่น ภาระเงินเพิ่มออกหุ้นเพิ่ม เป็นต้น)							

2. กิจการของท่านใช้ประโยชน์จากการเงินในการควบคุม

2.ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุม	ขั้นตอน ที่ 1		ขั้นตอนที่ 2 (เฉพาะที่ตอบว่า “ใช้” ในขั้นตอนที่ 1)				
	ไม่ ใช้	ใช้	มาก ที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
ด้านการตลาด							
1. การวัดผลการดำเนินงานด้านการตลาด ว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่							
2. วัดผลสำเร็จจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย เช่น ยอดขายเพิ่มขึ้น							
3. การคำนวณราคาสินค้าเพื่อประเมินความสอดคล้องกับต้นทุนสินค้าและราคาตลาด							
ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น ถ้าไม่ใช่ธุรกิจการผลิตข้ามไปตอบข้อ 4)							
4. ประเมินผลการผลิตว่าเป็นไปตามแผนกำลังการผลิต							
5. ต้นทุนการผลิตจริงสอดคล้องกับงบประมาณต้นทุนการผลิต							

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการควบคุม	ขั้นตอนที่ 1		ขั้นตอนที่ 2 (เฉพาะที่ตอบว่า “ใช้” ในขั้นตอนที่ 1)				
	ไม่ใช้	ใช้	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
6. วัดดูดิบที่จัดทำมาได้มีคุณภาพ ทั้งปริมาณ และ ราคา							
ด้านบุคคล							
7. การจัดบุคลากรเพื่อผลิตเหมาะสมกับงานและ ปริมาณการผลิต							
8. การติดตาม/การควบคุม การทำงานและรายงาน ให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ							
9. การควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน (เช่น ความเหมาะสมของเงินค่าล่วงเวลาการพิจารณา อนุมัติการขาด ลา สาย เป็นต้น)							
ด้านคลังสินค้า							
10. การควบคุมสินค้าคงเหลือให้เป็นไปตามปริมาณ ขั้นต่ำในการจัดเก็บสินค้า							
11. ควบคุมการส่งมอบสินค้าให้เป็นไปตาม ระยะเวลาที่วางแผน							
12. ควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตาม แผนงบประมาณ							
13. การวัดผลกำไรตามเป้าหมาย							
14. การควบคุมภายใน เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากร อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด							
15. ประเมินความสามารถของกิจการในการ บริหารงาน							
16. การควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน							

3. กิจการของท่านใช้ประโยชน์จากการเงินในการสั่งการและตัดสินใจ

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงิน เพื่อการสั่งการและตัดสินใจ	ขั้นตอนที่ 1		ขั้นตอนที่ 2 (เฉพาะในกรณีที่ตอบว่า “ใช้” ในขั้นตอนที่ 1)				
	ไม่ใช้	ใช้	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านการตลาด							
1. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดรายการสินค้าหรือบริการ							
2. การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าหรือ							

3.ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเงิน เพื่อการสังการและตัดสินใจ	ขั้นตอน ที่ 1		ขั้นตอนที่ 2 (เฉพาะในกรณีที่ตอบว่า “ใช้” ในขั้นตอน ที่ 1)				
	ไม่ ใช้	ใช้	มาก ที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
บริการ							
3. การตัดสินใจปรับเปลี่ยนกิจกรรมส่งเสริมการขาย							
ด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิตเท่านั้น ถ้าไม่ใช่ ธุรกิจการผลิตข้ามไปตอบข้อ 8)							
4. การตัดสินใจซื้อเพิ่ม หรือเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่							
5. การตัดสินใจเพิ่มหรือลดสายผลิตภัณฑ์หรือส่วนงาน							
6. การตัดสินใจว่าจะซื้อหรือผลิตตุ่นดิบ							
7. การตัดสินใจเลือกผู้ขายวัสดุดิบ							
ด้านบุคคล							
8. การตัดสินใจเพิ่มหรือลดจำนวนพนักงาน							
9. การตัดสินใจปรับเพิ่มหรือลดค่าแรง / เงินเดือน							
ด้านคลังสินค้า							
10. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดระยะเวลาในการจัดเก็บ สินค้าคงเหลือ							
11. การตัดสินใจเพิ่ม / ลดปริมาณการจัดเก็บสินค้า คงเหลือ							
ด้านการดำเนินงาน							
12. การตัดสินใจเพิ่ม/ลดจำนวนทุนดำเนินงาน							
13. การตัดสินใจปรับปรุงหรือขยายกิจการใหม่							
14. การตัดสินใจเลิกกิจการ							
15. การตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์เพิ่มเติม							
16. การตัดสินใจกู้ยืมเงินเพิ่มเติม							
17. ยื่นงบการเงินตามข้อกำหนดของกฎหมาย ได้แก่ ยื่น ให้พาณิชย์จังหวัดและสรรพากร หรือ หน่วยงานอื่นๆ							

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลจากการโครงการไปใช้ประโยชน์

1. นำผลของงานวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนสำหรับรายวิชาดังต่อไปนี้
  - ◆ ระบบสารสนเทศทางการบัญชี ประจำปีการศึกษา 2/2556
  - ◆ Principles of Accounting I (English Program) ประจำปีการศึกษา 1/2557
  - ◆ หลักการสอบบัญชี ประจำปีการศึกษา 1/2557
2. นำผลของงานวิจัยไปใช้ในการพัฒนาข้อเสนอสำหรับขอรับการสนับสนุนงบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2558 เพื่อจัดบริการวิชาการแก่ผู้ประกอบการขนาดย่อมในอำเภอเมือง จังหวัด อุบลราชธานี

ประวัตินักวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นาง ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์
ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mrs. Sirirut Jaensirisak
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3 3199 00226 277
3. ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก
สังกัดคณะ/หน่วยงาน/ที่อยู่ สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
โทรศัพท์ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 34000
086-8689297
E-mail :SiriJaen@gmail.com

5. ประวัติการศึกษา

MSc. Accounting Information Systems, Leeds Metropolitan University, UK

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา)
ผู้ตรวจสอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย (CPA)

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศไทย (ปี พ.ศ.2551- ปัจจุบัน)

7.1 ผลงานวิจัย (ระบุ ชื่อโครงการ งบประมาณ และแหล่งทุน)

- “การใช้ประโยชน์จากการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี” ได้รับทุนจากกองวิจัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 45,000 บาท สัดส่วน 100% ปีงบประมาณ 2555
- “การวางแผนภาษีเกี่ยวกับสวัสดิการพนักงาน กรณีศึกษา ธุรกิจyanยนต์ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี” ได้รับทุนจากเงินรายได้ของคณะบริหารศาสตร์เพื่อการพัฒนาและสนับสนุนงานวิจัย งานวิจัยและบริการวิชาการ งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 50% ปีงบประมาณ 2555
- “โครงการฟื้นฟูและพัฒนาเมืองเกษตรรายย่อยและยากจน” ได้รับทุนวิจัยจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไม่ทราบจำนวนงบประมาณที่แน่นอน สัดส่วน 15% ปีงบประมาณ 2553
- “โครงการแก้ไขหนี้สินภาคประชาชน” ได้รับทุนวิจัยจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไม่ทราบจำนวนงบประมาณที่แน่นอน สัดส่วน 15% ปีงบประมาณ 2552
- “การพัฒนาระบบบัญชีสำหรับผู้ผลิตตามโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในจังหวัดอุบลราชธานี” ได้รับทุนวิจัยจากงบประมาณแผ่นดิน งบประมาณ 45,000 บาท สัดส่วน 50% ปีงบประมาณ 2552
- “การบริหารจัดการหนี้ของเกษตรกรลูกค้า ธ.ก.ส.” ได้รับทุนวิจัยจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไม่ทราบจำนวนงบประมาณที่แน่นอน สัดส่วน 15% ปีงบประมาณ 2551
- “การศึกษาวิเคราะห์ประสิทธิภาพการดำเนินงานของหน่วยผลิตบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ปี 2550 ได้รับทุนวิจัยจากคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 50%

- “การวิจัยประเมินผลโครงการที่ได้รับการสนับสนุนจากศูนย์คุณธรรม ปีงบประมาณ 2549 – 2550” ได้รับทุนวิจัยจากศูนย์คุณธรรม ไม่ทราบจำนวนงบประมาณที่แน่นอน สัดส่วน 15%
- “ความคิดเห็นของนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา 2549” คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้รับทุนวิจัยจากคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 25%
- “การศึกษาวิเคราะห์ประสิทธิภาพการดำเนินงานของหน่วยผลิตบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ได้รับทุนวิจัยจากคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 25% ปีงบประมาณ 2549
- “การศึกษาวิเคราะห์ประสิทธิภาพการดำเนินงานของหน่วยผลิตบัณฑิต : กรณีศึกษาคุณลักษณะ บัณฑิตตามแนวพุทธธรรมของคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ได้รับทุนวิจัยจากคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 25% ปีงบประมาณ 2549
- “ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ได้รับทุนวิจัยจาก คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งบประมาณ 20,000 บาท สัดส่วน 50% ปีงบประมาณ 2548

7.2 ผลงานตีพิมพ์

- ศิริรัตน์ เจนศิริกดี และคณะ (2556). “การศึกษาบริบทของชุมชนในการคำนวณต้นทุนการผลิตข้าวอินทรีย์ในจังหวัดอุบลราชธานี” ในวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม – มิถุนายน 2556. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี : อุบลราชธานี.
- ศิริรัตน์ เจนศิริกดี และสุกภัญญา จันทรุกษา (2556) “จัดสวัสดิการให้พนักงานอย่างไรให้ถูกหลักภาษีอากร” ในวารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 ประจำเดือนเมษายน – กันยายน 2555 : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Sumalee Ngeoywijit, Tawamin Kruasom, Sirirut Jaensirisak (2012) "An Effective Strategic Human Resource Management (SHRM) through Compensatory Consumption in a Risky Situation: Case study of flooding in Ubon Ratchathani Province, Thailand", presented at the 7th GMSARN International Conference 2012, November 19-21, 2012, Siem Reap, Kingdom of Cambodia.
- Sirirut Jaensirisak, Sumalee Ngeoywijit, Tawamin Kruasom (2012) "An Effective Organization Management to support ASEAN Economic Community (AEC): Case Study of Ubon Ratchathani University, Thailand", presented at 1st Business Management International Conference Burapha Business School, Faculty of Management and Tourism, Burapha University, August 16-17, 2012, Thailand.
- ศิริรัตน์ เจนศิริกดี และคณะ (2554) “พฤติกรรมการเดินทางและทัศนคติของประชาชนต่อสถานสถานและแห่งประวัติศาสตร์ในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี” ในวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2555 : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ศิริรัตน์ เจนศิริกดี (2554) “การบริหารจัดการโครงการแก้ไขปัญหาเนื้อสินภาคประชาชนในมุมมองของเจ้าหน้าที่ ศตจ. รกส. ที่เกี่ยวข้องกับโครงการ : กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวารสาร เกษตรศาสตร์ธุรกิจประยุกต์ ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2554 : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ (2554) “การบริหารจัดการโครงการแก้ไขปัญหาเนื้ิน้ำภาคประชาชนในมุมมองของเกษตรกร : กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวารสารวิจัย มข. ปีที่ 16 ฉบับที่ 3 ประจำเดือนมีนาคม 2554 : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ และ ฐิติมา พรawanศรี (2554) “การประเมินผลโครงการพื้นฟูและพักหนี้เกษตรกรรายย่อยและยากจน : กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวารสารวิจัย มข. ฉบับมนต์ศาสตร์ และสังคมศาสตร์(ธุรกิจและเศรษฐกิจ) ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม-มิถุนายน 2554 : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ และสุกชัย พานุมันโต (2553) “การศึกษาระบบบัญชี สำหรับกลุ่มผู้ผลิตตามโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในจังหวัดอุบลราชธานี” ในวารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนตุลาคม 2553 – มีนาคม 2554 : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ (2552) “การรวบรวมองค์ความรู้ภายนอกในชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้บริการด้านการศึกษาและฝึกอบรม : กรณีศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ในการประชุมทางวิชาการระดับชาติด้านธุรกิจและเศรษฐกิจอีสาน ครั้งที่ 2 โดยศูนย์วิจัยธุรกิจและเศรษฐกิจอีสาน คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ (2552) “ระบบการบริหารจัดการชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี: การบริหารภายใต้ชุมชน และการให้บริการด้านการศึกษาและฝึกอบรม” ในวารสาร ม.อบ. ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม – สิงหาคม พ.ศ. 2552
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ และ วิริญญา ชูราษี. (2552) “ภาระการณ์มีงานทำของบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ประจำปีการศึกษา 2549 – 2550” ในวารสาร ม.อบ. ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม พ.ศ. 2552.
- ศิริัตน์ เจนศิริศักดิ์ และ วิริญญา ชูราษี. (2552) “ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตที่มีต่อบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปี 2550” ในการประชุมวิชาการระดับชาติ “ศาสตร์ด้านการบริหารและการจัดการทรัพยากร” โดยคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

7.3 ผลงานอื่นๆ

- ผู้เขียนตำรา “Practical Excel: การทำบัญชีด้วย Excel” ส่วนร่วม 70%
- ผู้เขียนตำรา “ภาษีอากร” ส่วนร่วม 80%